

PERRY RHODAN

235

KASTA BÍLÉHO CHOBOTU

William Voltz

Přeložila Anna Štorkánová

Prolog.

Byl to pohled, při kterém by se pověřenci mělo rozbušit srdce - pokud by nějaké měl.

Všude, kam se podíval, stáli příslušníci národa strážců. Až k nim promluví, všichni uslyší jeho hlas, protože reproduktory dosahovaly až na druhý konec ohromné plochy.

„Budete žít v této satelitní galaxii," řekl klidně.

Vypadalo to, že se přední řady pohnuly, ale obličej, obrácený ke zmocněnci, neprozrazovaly ani nadšení ani nesouhlas.

Oni vědí, že nepatřím k Mistrům ostrovů, pomyslel si zmocněnec. Akceptují mě jen proto, že za mnou stojí jediná velmoc Andromedy.

„Nebude trvat dlouho a podrobíte si všechny planety," pokračoval a jeho hlas, mnohokrát zesílený, se nesl nad plání.

„Znáte svoje úkoly," řekl a trochu se napřímil, aby svým slovům dodal důraz. Poprvé mu šerednost chobotnatých bytostí připadala přímo odpudivá.

Bráno z tohoto hlediska, bylo od Mistrů ostrovů chytré učinit tento národ strážcem Andro-Bety.

PERRY RHODAN

„Křišťáloví obři vás podpoří ve vašem úsilí," řekl, ale při zmínce o obřích nestvůrách, které létají mezi hvězdami této malé galaxie, ho zamrazilo.

„Nesmíte zapomenout, že kdokoliv, kdo by sem pronikl ze sousední galaxie, musí počítat s jejich útokem. Přestože jste jen součástí obranného prstence, musíte svůj úkol brát vážně. Každá chyba by vám přinesla hněv Mistrů ostrovů - jistě víte, co to znamená."

Pověřenec toužebně vzpomínal na svůj domovský svět, který hned tak neuvidí. Nařídili mu, aby sledoval chování chobotnatců. Odletět bude moci až později.

„Jste volní!“ zvolal k davu. „Můžete dělat všechno, co uznáte za vhodné, pokud nebudete zapomínat na svůj úkol.“

Nebyla to nijak skvělá řeč, říkal si nevesele, ale bytosti, ke kterým mluvil, věděly i bez něj, co mají dělat.

Zmocněnec nečekal, až se dav rozejde. Pokynul nosičům, aby jej dopravili do jeho malé lodi. Když se za ním zavřela příčka, ulevilo se mu.

Až doposud plnil přesně všechny rozkazy. Mistři ostrovů se to dovědí, dříve nebo později. V duchu se ptal, jak je možné, že všechno vědí, i když musí sledovat zároveň tisíc míst na ochranném prstenci.

Bojím se jich, říkal si v duchu. A ten strach sdílel se dvěma sty miliony chobotnatců, ke kterým právě mluvil.

Zmocněnec nemohl vědět, že bytosti s choboty budou konat svou povinnost tisíce let. Teprve v daleké budoucnosti se objeví národ, který strážcům způsobí těžkosti. Tento národ budou Pozemšťané.

1.

Jmenoval se Kendall Baynes a byl podporučíkem u technického útvaru na palubě F vlajkové lodi CREST II. V mužstvu mu neřekli jinak než lord Baynes, protože tvrdil, že pochází ze staré šlechtické rodiny. Nikdy nevycházel bez foukací harmoniky. Když měl melancholickou náladu, hrál na ni pořád dokola jediné tři kousky, které uměl.

Byl vysoký, štíhlý a právě mu bylo dvaadvacet let. Lord Baynes měl modré oči, bledou pleť a opovržlivě stažené koutky úst.

Společně se dvěma tisíci muži posádky čekal, až začne cesta do zajetí. Hned vedle Baynese stál seržant Kapitanski a s neprostupným výrazem o čemsi hloubal. Baynes si v duchu říkal, že to je nejhorší společník pro danou situaci.

Když se podíval stranou, zahlédl řadu dvojchobotnatých bytostí, které zahnały posádku CRESTU II do tohoto prostoru.

Jako stádo ovcí, pomyslel si Lord Baynes.

Rozepnul kapsu své uniformy a vytáhl foukací harmoniku. Kapitanski se ho nedůvěřivě zeptal: „Co s tím chceš dělat?“

„Máme tady jen tak stát?“ stěžoval si Baynes. „I zajatec má svá práva!“

Kapitanski se otočil ke CRESTU II. Pochyboval, jestli vůbec mají nějaká práva. Vedle něj zakvílela harmonika.

Dva Dvounosí se okamžitě pustili k Baynesovi: „Zbraně musejí být odevzdány!“

Baynes se ohradil, že tohle není zbraň, ale strážce mávl chobotem.

Nezbývalo, než mu podat harmoniku. Strážce ji prohlédl, vrátil a odešel.

Baynes prudce otevřel zip uniformy a začal tahat jakýsi provaz, který měl obtočený kolem těla.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Kapitanski.

„Nejspíš se chce oběsit," poznamenal jeden z mužů.

„Sebrali nám zbraně," vysvětloval Baynes, „ale na laso nepomysleli. Řekl jsem jim, že je to součást oděvu."

„Snad s tím nechceš bojovat proti Rudým Dvounosým?"

„Nikdo nemá odvahu něco podniknout," zavrčel lord Baynes a muži živě souhlasili. „Máme se nechat šikanovat?"

„Klid!" nařídil seržant Kapitanski. „Podlé současného poměru sil nemáme nejmenší naději na útěk. Rhodan už jeden pokus podnikl. Druhou šanci nám nedají."

Baynes stočil laso do pravidelných smyček.

„Měl bys vědět, že neuvážené kroky přinášejí jen nepříjemnosti," namítal trpělivě Kapitanski.

„Já uvažuju. A můj rozum mi říká, že musíme trochu riskovat, abychom zjistili, jak Rudí zareagují na útok."

Baynes se protáhl na kraj skupiny a muži mu ochotně dělali místo. Většina čekala jen na to, až se bude moci vrhnout na strážce.

Lord Kendall Baynes roztočil laso nad hlavou a nechal smyčku sklouznout na tělo překvapeného strážce. Obratně přitáhl a Dvounosý se zapotácel. Jeden z jeho kamarádů rychle laso přerízl.

Baynes čekal na tři strážce, kteří se k němu blížili. Jejich vůdce řekl: „Podobné incidenty nestrpíme. Pokud ještě dojde k něčemu takovému, dám zastřelit deset zajatců."

Strážci vzali Baynese mezi sebe a odvedli jej k Perrymu Rhodanovi, který stál stranou spolu s Atlanem, Icho Tolotem a Johnem Marshallem.

„Tak co, Baynesi?" zeptal se klidně Rhodan. „Máte na program ještě nějaký jiný varietní kousek?"

„Chtěl jsem jen vědět, jak budou reagovat na útok."

„Postarejte se o to, aby byl přiměřeně potrestán," nařizoval jeden ze strážců.

„Ano," ujistil jej Rhodan.

„Pane! Vy mě chcete potrestat, protože to vyžaduje tahle nestvůra?" zeptal se Baynes.

„Kam moje paměť sahá, uklidňuji horké hlavy," prohlásil klidně Rhodan.

„Ještě jsem s vámi nikdy nemluvil, ale ujišťuji vás, že vaše pověst překročila hranice paluby F."

„Moje pověst harmonikáře?"

„Pověst vychloubače."

Baynesova ramena poklesla. Halut'an Icho Tolot se rozesmál. „V každém případě se náš přítel postaral o trochu vzruchu."

„Naše touha po vzruchu byla více než uspokojena už dříve," poznamenal ironicky Atlan. „Na rozdíl od vás neshledávám nikterak zábavným být v zajetí v mrtvém monstře, dlouhém třicet tisíc kilometrů a vysokém deset

tisíc."

„Mně se to líbí," prohlásil kategoricky Tolot.

Kendall Baynes poslouchal, ale nerozuměl. Nechápal, že by mohli být uvnitř nějakého obrovitého tvora. Kapitanski se jim pokoušel vysvětlit, že prostor, ve kterém se nalézají, jsou vnitřnosti jakési nestvůry.

CREST II byla pečlivě střežena a protože její přístroje byly vypnuty, do lodi se nemohli dostat ani mutanti Rakal a Tronar Woolverovi.

Telepat John Marshall z myšlenek Rudých Dvounosých vyčetl, že paprsek, kterým byla zneškodněna CREST II, zasahuje do vesmíru na vzdálenost nanejvýš deseti tisíc kilometrů. Při troše opatrnosti se mu tedy mohli vyhnout, jenže Icho Tolot navrhl podívat se blíž na nestvůru. Většina posádky mu to měla za zlé, ale on sám se situací dobře bavil.

Pozemšťané se mezitím dověděli, že bytosti se dvěma choboty se dělí do tří kast. Kasta A, páriové, žije v oblasti břicha Mobyho. Její choboty nejsou obarvené a mají původní bílou barvu. V prostředním prostoru se zdržují Modří Dvounosí, kasta B, ze které se rekrutují prakticky všichni vojáci.

Nejvznešenější kasta je skupina C, usazená v zádočných partiích. Jejím poznávacím znamením jsou choboty, obarvené na červeně.

Pozemským vědcům nebylo jasné, jak Dvounosí dospěli k tomuto rozdělení, ale domnívali se, že členění podle pater platí i pro planetu, na které Dvounosí žijí. Nejspíš tomu bylo tak, že kasta A žije v prostoru se špatnými životními podmínkami, zatímco C osídlila nejlepší partie.

To bylo asi tak všechno, na co Pozemšťané dosud přišli. Rudí Dvounosí se s méněcennými vetřelci nepouštěli do žádných diskuzí. Perry Rhodan a Atlan měli informace pouze od mutantů.

John Marshall přistoupil k Rhodanovi a něco mu zašeptal.

„Chtějí nás poslat do útrob," řekl Rhodan ostatním. „Patrně si myslí, že tam budeme nejlépe střeženi."

„Tam dole žije kasta A," prohlásil Atlan a nepřívětivě se podíval na Tolota.

„On vás ten humor přejde."

„V žádném případě," ujistil jej Haluťan. „Jsem zvědavý, jak vyjdeme s jinými Dvounosými."

„Myslete především na to, že pokud

nás odvedou odtud, sotva budeme mít příležitost dostat se ke CRESTU II.

Ta loď je jedinou možností k útěku," promluvil s vážnou tváří Marshall.

„Ještě nejsme v nebezpečí života," namítl Tolot. „Pokud se tak stane, už nás něco napadne."

Lord Baynes si dodal odvahy a zeptal se: „Jak nás chtějí dostat do břišního prostoru?"

„Na to jsem ještě nepřišel," odpověděl Marshall, „ale jistě nepůjdeme pěšky."

Baynes se v duchu divil, s jakou samozřejmostí jej tito muži přibrali do rozhovoru. Zamyšlen se díval do stropu, kde bylo umístěno oslepující osvětlovací těleso, které mělo v této hale hrát roli slunce. Dvounosí perfektně vyřešili veškeré technické problémy. Umělý vzduch se dal dýchat. Gravitace byla jen nepatrně vyšší než 1 g. Teplota dosahovala 25 stupňů Celsia. Baynes nepochyboval, že totéž platí i na jiných místech. Asi hodinu po Baynesově činu přistoupili ke Rhodanovi tři Rudí a jejich mluvčí řekl: „Transport je připraven. Postarejte se o to, aby vaši muži zůstali v klidu.“

Baynes usoudil, že Dvounosí nejsou nijak zvlášť nepřátelští ani zákešní. Bohužel, zdálo se, že se cítí mnohem mocnější.

Rhodan požádal Tolota, aby jej zvedl, a Pozemšťané zmlkli.

„Jistě není nutné, abych vám ještě jednou opakoval, jaké je naše nynější postavení,“ řekl. „Dvounosí nás nechtějí zabít, ale nenechají nás v hale v bezprostřední blízkosti naší lodi. Necháme se přemístit bez odporu. Jakmile dosáhneme dočasného cíle, budeme se zabývat dalšími plány.“

Rhodan doufal, že to znělo dostatečně bezelstně. Dvounosí se jistě postarali o překlad a nebylo tedy možné hovořit přímo o útěku.

V hale se objevili další Rudí. Dvounosí a Pozemšťané byli nuceni seřadit se do pochodového útvaru. Do čela se postavili Rhodan, Tolot, Atlan, Marshall a Kendall Baynes.

Před nimi šlo dvacet ozbrojených Dvounosých a po obou stranách více než stovka dalších. Pochopitelně byla učiněna veškerá opatření, aby se zabránilo útěku.

Hala se zužovala k monstózní bráně, ke které chobotnatci nasměřovali Pozemšťany. Baynes se pokusil představit si, že tento průchod byl patrně tepnou nestvůry. Tepny a žíly uvnitř gigantického těla jistě nevedly tekutinu, podobnou krvi; byly prostorem, kde se sbíhaly a přetvářely proudy plazmy, přenášené dále do organismu.

Baynes si vzdychl. Umínil si, že se nebude zabývat úvahami a smíří se se skutečností.

Když byli od brány asi tak sto metrů, vrata se rozestoupila a nabídla pohled do další haly. Jak se dalo očekávat, i tato byla osvětlena umělým sluncem.

Podlaha připomínala mozaiku. Zdálo se, že je pokryta bezpočtem barevných kamínků, ale nebylo tomu tak. Baynes se tajně pokusil jeden vykopnout a nepodařilo se mu to.

Přešli do haly, která se té předešlé podobala do nejmenších podrobností.

Po deseti minutách prošli i touto halou a vstoupili do dalšího prostoru, který byl mnohem větší než oba předešlé.

Před jejich očima ležela malá osada. Baynes napočítal asi padesát budov, v jejichž plechových střechách se zrcadlilo umělé slunce. Domy byly oválné a

Baynesovi připomínaly stojící vajíčko se seříznutou spodní špičkou. Neměly žádná okna, zato klenuté proluky a nesčetné výčnělky. Od jedné střechy k druhé se napínala celá síť z drátů. Z „města“ se do všech stran rozbíhaly cesty, vyznačené svítícími sloupky. Na jedné z cest se pohybovalo vozidlo diskového tvaru, ve kterém seděli tři Dvounosí.

Baynesův ostrý zrak rozeznal spousty drátů, které vedly ze střechy haly do středu města. Patrně se jednalo o zásobování energií.

„Tady žijí,“ pronesl klidně Rhodan. „Jistě tady budou i jiná města.“ Jak šli dál, Baynes uviděl za městem park. Rudí měli osobitý smysl pro přirozenou krásu. Pravděpodobně by se s nimi dalo vyjít po dobrém, jen kdyby nebyli tak domýšliví.

Však my jim srazíme hřebínek, říkal si Baynes.

Kolona odbočila na jednu z cest a míjela město ve vzdálenosti asi tři set metrů. Zajatce nikdo nepovažoval za důležité, protože se objevilo jen několik diváků.

Vůdce stráže, která šla vpředu, se přiblížil k Rhodanovi:

„Nyní vás doprovodíme na nádraží,“ zaslechl Baynes. „Vaši muži tam nastoupí do mezikastovního vlaku, který vás dopraví na místo určení.“

Rhodan mlčky přikývl a Baynes si lámal hlavu, co je to mezikastovní vlak. Doufal jen, že se za tímto termínem neskrývá nějaké nemilé překvapení. Kolona pochodovala bez zastávky na konec ulice, odkud se svažovala další cesta až ke stěně haly. Uprostřed svahu Baynes uviděl něco podobného kolejm z lesknoucího se kovu.

„Myslíte, že tudy jezdí vlak, pane?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Rhodan. „Tamhle je patrně nádraží.“

Jeho natažená ruka ukazovala ke kruhovému prostranství, ohraničenému svítícími sloupky. Baynes by o takovém místě jakživ neřekl, že by to mohlo být nádraží, ale když to prohlásil Rhodan, nepochyboval o tom. V domnění jej podpořilo ještě několik Dvounosých, kteří tam postávali, jako by skutečně čekali na vlak.

Baynes očekával nějaký utopický, dopravní prostředek. Nedokázal si představit, že by se tady měl objevit obyčejný vlak.

Strážci dovedli zajatce na kruhové prostranství a čekající Dvounosí poodešli stranou, jako by jim bylo nepříjemné stát v blízkosti Pozemšťanů.

Nikdo ze strážců nepromluvil a ani Rhodan se nepokoušel zapříst s nimi rozhovor. Chvillemi prohodil pár slov s Johnem Marshalllem. Kendall Baynes byl Rhodanem a jeho společníky zklamán. Očekával, že zaslechne něco o velkoryse pojatém plánu na útěk, ale Rhodan, Atlan i Marshall se patrně poddali událostem. A Icho Tolot se vším jen velmi dobře bavil.

Baynes se začal obávat o duševní rovnováhu těchto mužů. Představoval si,

že je Dvounosí omámili nějakým plynem, aby oslabili jejich vůli. V tom případě by bylo osvobození posádky CRESTU II povinností Kendalla Baynese.

Pak se objevil vlak. Vypadal jako housenka z matně se lesknoucí oceli a zdánlivě bez odporu klouzal po kolejnicích. Když se jeho rychlost snížila, Baynes viděl jednotlivé vagóny, kloubově spojené jeden za druhým. Ve výšce asi jednoho metru nad zemí byla dlouhá okna, za kterými Baynes viděl postavy. Vstup do vagónů byl polokruhový a bez dveří.

Vlak neslyšně zastavil. Jeden z Rudých přistoupil k Rhodanovi.

„Vaši muži budou přepraveni ve třech posledních vozech. Vy a vaši čtyři společníci půjdete s námi do čtvrtého vozu odzadu.“

Strážci naháněli Pozemšťany do vlaku za pomoci odjištěných zbraní. Na několika místech došlo k potyčkám, protože někteří muži odmítli podřídit se rozkazům Dvounosých.

Rhodanova skupina musela počkat, než budou ostatní ve vagónech a konečně byli rovněž vyzváni, aby nastoupili.

Kendall Baynes šel za Tolotem. Halut'an jen tak tak prošel vchodem. Uvnitř to páchlo po stojaté vodě. Ve vagóně byla uzavřená oddělení a ploché sedačky byly jen na jedné straně. V kupé, do kterého je přivedli, už seděli dva Dvounosí.

Když Rhodan a Atlan vstoupili, ti dva se odvrátili a demonstrativně vyhlíželi z okna. Rhodan a Arkonidan se posadili hned vedle dveří. Pro Tolota byla sedačka příliš malá, takže musel zůstat stát. Marshall si sedl vedle Rhodana.

Baynes měl vztek na chování těch dvou Dvounosých a bez zaváhání se posadil vedle nich.

„Nebylo by lepší, kdybyste byl u nás?“ zeptal se Rhodan při pohledu na ozbrojené strážce ve dveřích kupé.

„Mně se tady líbí, pane,“ odpověděl Baynes. „Pokud jsou strážci proti, ať mi to řeknou sami.“

Když tak ostře odpověděl, trochu zrudl, ale zůstal sedět.

Vlak ještě stál. Lord Baynes si začal pískat. Cítil, jak se dva Rudí odtáhli pokud možno ještě dál. Strážci se sice dívali, ale nedávali najevo, jestli jim to vadí nebo ne.

Vlak se rozjel se sotva znatelným trhnutím. Baynes si přestal pískat a pohlédl z okna. V duchu se ptal, co je čeká v cíli a zároveň si přál, aby tu byl Kapitanski.

O chvíli později zazněla další písnička.

Vlak jel stále rychleji.

2.

Melbar Kasom se zády opíral o okno v přeplněném kupé. Sice se pokouše]

dostat do vagónu společně s dvojčaty Woolverovými, ale strážci jej donutili nastoupit k dvaceti technikům z paluby E, CRESTU II.

Ertrusan byl zvyklý zachovat za jakékoliv situace naprostý klid. Bylo mu jasné, že teď nemůže podniknout vůbec nic, protože nemá žádný kontakt na Atlana nebo Rhodana. Jednat na svou pěst bylo příliš riskantní.

Kasom si všiml, že vagóny jsou čtyřpatrové a zajatci jsou převáženi v nejnižším podlaží. Když vjel vlak do stanice, nastoupilo jen několik Modrých, a to do vyššího podlaží. Kastovní rozdíly platily i tady.

Kasom si nedělal iluze. Modří a Bílí se budou k Pozemšťanům chovat stejně jako Rudí.

Ertrusan horečně přemýšlel, jak by se dostal do kontaktu s Rhodanem.

Domníval se, že Dvounosí oddělili nejdůležitější muže z posádky CRESTU II od mužstva právě proto, aby se zabránilo domluvě a útěku, Kasom přešel oddělení a vyhlédl na

chodbičku. Čtyři ozbrojení strážci se po něm okamžitě otočili.

Kasom vyšel na chodbičku a v očekávání útoku napnul svaly. Dva strážci přišli až k němu.

„Musíte zpátky do kupé.“ Translátor přeložil každé slovo se stejným opovržením, s jakým bylo vysloveno. „Je tam špatný vzduch,“ řekl Kasom klidně. „Nevydržím tam.“

Ertrusan se zapotácel a zachytil se dveří. Na chvíli zadržel dech, takže mu obličej zrudl.

„Vy nepatříte ke stejnému národu?“ zeptal se Dvounosý.

„K těm?“ odrkl si pohrdavě Kasom. „Je to ostuda, že musím být s nimi pohromadě.“

Oba Rudí se chvíli radili, ale Kasomův zevnějšek byl nejlepším důkazem, že není Pozemšťan. Kasom ostatně počítal se silným smyslem pro kastovnictví těchto bytostí.

„Jak jste se dostal na palubu cizí lodi?“ zeptal se strážce.

„Všechny politické souvislosti bych vám do smrti nestačil vysvětlit. Doveďte mě k vůdci zajatců. Musím s ním mluvit.“

„Můžete jít,“ prohlásil chobotnatec. „Doprovod nepotřebujete. V pravidelných odstupech potkáte strážce a těm řeknete, že vás posílá Sorttiis.“

Kasom prošel kolem šesti strážců, ale nemohl se zbavit dojmu, že na něj míří, dokud jim úplně nezmizí z očí.

„Jak jste se sem dostal?“ spustil na

něj obrovský Dvounosý, který stál mo kus dál a neměl žádnou zbraň.

„Přicházím z konce vlaku,“ vysvětloval Kasom. „Posílá mě Sorttiis.“

Chobotnatec se postavil doprostřed chodby. „Jděte zpátky do svého oddělení!“

„To by byla moje smrt,“ řekl Kasom. „Nemohu být delší dobu v uzavřeném

prostoru s těmito bytostmi."

„Vaše problémy mě nezajímají. Vraťte se!"

Kasom skočil. Váha jeho těla přirazila Dvounosého ke stěně a do temného zadunění jeho těla zaznělo plesknutí, jak se oba choboty přitiskly ke Kasomovi.

„Okamžitě mě pusťte, jestli nechcete mít díru v břiše!" sykl Dvounosý a v rukách svíral zbraň.

Kasom ustoupil a zíral na maličkou věcičku, kterou Dvounosý patrně vytáhl ze svého širokého opasku.

„Jak jste se mohl opovážit dotknout se mě?" zuřil Dvounosý a Kasom si s údivem uvědomil, že tato skutečnost mu vadila víc než to, že byl napaden.

„Vykoupejte se," doporučil mu sarkasticky Ertrusan. Mezitím se dostavili tři další strážci a rovněž tasili zbraně.

„Vraťte se do svého kupé!" nařídil Dvounosý.

Kasom se zasmál. „Dobrovolně to neudělám."

Strážci se opět radili.

„Možná by bylo lepší dovést ho k jeho vůdci," řekl konečně jeden z Rudých.

Kasom nečekal, až ostatní přisvědčí, a vykročil. Vlak zpomalil. Ve vedlejším voze stáli dva Dvounosí, ale patrně to nebyli strážci, protože neměli zbraně a odvraceli se. Na zádech měli jakési batůžky a v každém byl malý chobotnatec.

Děti nebyly tak naduté jako dospělí a prohlížely si Kasoma se směsicí strachu a zvědavosti. Kasom se opatrně protáhl kolem dospělých a právě v tom okamžiku vlak vjel do zatáčky. Kasom ztratil rovnováhu a chytil se jednoho z Dvounosých.

Dvounosý začal křičet. Neměl translátor, ale Kasom rozuměl, o co mu jde. Rychle ho pustil a pokusil se zachytit něčeho jiného. Obě děti považovaly událost za zábavnou a nadšeně výskaly. Kasom byl nyní zády přitisknutý ke dveřím kupé a pokoušel se držet hladkého kovu. Vlak vyjel ze zatáčky a zrychlil. O vteřinu později zapůsobila odstředivá síla v opačném směru a Kasom opět bojoval o rovnováhu. Vlak podle všeho klesal v serpentínách. Kasom se konečně odpotácel a zastavil se až před dveřmi kupé, ve kterém seděli důstojníci z CRESTU II.

„Kasom!" vykřikl major Bernard. „Co tady děláte?"

Ertrusan otevřel ústa, aby odpověděl, ale opět byl vržen proti stěně vlaku.

Sedačky v kupé byly pneumaticky odpruženy, takže cestující neměli žádné potíže.

Strážci se přidržovali svými choboty a Kasom mezi ně vpadl jako střela.

Stáhl hlavu mezi ramena, aby zmínil náraz, ale Dvounosí rychle vytvořili uličku. Kasom se nečekaně rychle dostal na konec vagónu. Ve spojovací

uličce se mu konečně podařilo zachytit se.

Rychlost vlaku mu připadala sebevražedná, ale strážci ji podle všeho považovali za přiměřenou a zcela nezúčastněně se drželi.

Kasom počkal, až vlak vytočí další zatáčku a rozběhl se. Tady si ho nikdo nevšímal, ale stalo se něco horšího. Z jednoho z vyšších pater spadl kulatý balík o průměru dvou metrů. Kasom chtěl uskočit stranou, ale ve stejném okamžiku vlak vjel do další zatáčky aniž snížil rychlost. Naklonil se tak, že Kasom stál na nejnižším místě, balík se otočil kolem své osy a padal přímo na něj.

Ertrusan se snažil ještě víc ustoupit, ale balík jej přesto zasáhl a srazil na zem. Kasom ležel na břiše a zvedl hlavu. Balík se sice zarazil u stěny vagónu, ale dva Dvounosí, kteří se přitáhli k dráždlům, do něj kopli tak, že se zase dal do pohybu.

Kasom se rychle zvedl a rozběhl. I on se chtěl zachytit držáků u stropu, ale strážci jej odstrčili a ještě na něj namířili svoje maličké zbraně.

Několika skoky se dostal k nejbližšímu kupé. Dveře byly otevřené. Kasom se vrhl dovnitř a ve stejném okamžiku se balík převálil kolem. Muži v kupé zvedli hlavy a svorně nadávali na lhostejné strážce. Kasom se naklonil a vyhlédl ven. Balík zmizel, Dvounosí jej patrně konečně někde přidrželi.

„Odpočiňte si tady, pane,“ řekl jeden z mužů posádky a starostlivě si prohlížel Kasomův zřízený oděv.

„Musím dál,“ zavrčel specialista USO a bez dalšího vysvětlování vyšel z oddělení. Vlak nyní nepatrně zpomalil, takže se mu šlo o něco lépe. Bez dalších incidentů se dostal do čtvrtého vagónu odzadu a dva strážci ho nechali vstoupit do oddělení, ve kterém seděl Perry Rhodan. Kasom sklesl na sedadlo. U okna seděli dva Dvounosí a vedle nich mladý muž, který si pískal.

Byl to tak mírumilovný obrázek, že Kasom nedokázal potlačit překvapení.

„Dobře, že jste u nás, Melbare,“ řekl Atlan.

„Vždycky je to totéž,“ prohlásil zamýšleně Rhodan. „Musíme porozumět mentalitě cizího národa a zároveň jej přivést k tomu, aby on porozuměl nám.“

„O mentalitě chobotnatců vám toho můžu napovídat celou hromadu,“ zavrčel Melbar Kasom. „Jsou domýšliví, arogantní a zanedbní.“

„Chobotnatci nás považují za primitivy,“ poznamenal Atlan. „Podle jejich názoru jim nejsme nijak nebezpeční, pokud se nám nepodaří přesvědčit je o opaku, povede se nám špatně. Ovšem, nebylo by správné přesvědčovat je o opaku nesmyslnými, ojedinělými útoky.“

Rhodan se pohodlně opřel. Odhadoval, že vlak projíždí klesající serpentiny rychlostí přesahující 200 km za hodinu. Když se podíval z okna, viděl jen občas nějaké světlo.

Baynes si přestal pískat, naklonil se a pohlédl na Atlana. „Vy chcete jen přihlížet, jak nás odvázejí do zajateckého tábora, pane? Povězte mi, jak chcete přesvědčit Dvounosé, že máme taky nějakou cenu.”

Atlan se ironicky usmál. „Pro Pozemšťana není nic horšího, než pocít, že je podceňován příslušníkem cizího národa.”

Baynes a Kasom začali protestovat a Rhodan řekl: „Nezdálo se mi, že by si tebe vážili nějak víc. To bys nebyl mezi námi.”

„Vlak zpomaluje!” zvolal Kasom. Sedačky se vrátily do normální polohy a vlak vyjel z oběhového systému nestvůry. Oknem zasvítilo do kupé umělé slunce a Rhodan pohlédl ven.

Podle všeho jeli do další obří haly. Kolem se rozprostírala kopcovitá krajina, po které byly rozesety malé domy. Těsně vedle kolejí stály dlouhé budovy, snad nějaká skladiště. Konečně Rhodan uviděl příslušníky kasty B. Tělesně se nijak nelišili od Rudých, jen jejich choboty byly modré. Vlak pro ně patrně nepředstavoval nic zajímavého, protože mu jen několik z nich věnovalo pohled. Rhodan si v duchu říkal, že obyvatelé prostředního poschodí nejsou o nic méně domýšliví než Rudí.

Vlak zastavil vedle osvětlené rampy. Jeden ze strážců vešel do kupé.

„Budeme mít krátkou zastávku na překládku zboží. Zůstaňte na svých místech.” Dvounosý mluvil pomalu, jako by měl před sebou děti, kterým je nutné všechno důkladně vysvětlit.

Kasom vstal a spustil: „Proč se nepodává žádné obcerstvení? Kručí mi v břiše, příteli. Sice si nemyslím, že by to byl důkaz příslušnosti k vyšší kastě, ale to je mi fuk.”

„Posad'te se, Kasome,” řekl Atlan.

„Mám hlad,” prohlásil důrazně Kasom. „Nepatřím k lidem, obdařeným schopností se celé dny postit.”

„Až doposud nás krmili dostatečně,” prohlásil Atlan, „a tak nedělejte hlouposti.”

Kasom se musel zase posadit. Před vlakem se shromáždilo větší množství Modrých, dívali se do oken a tvářili se opovržlivě. Kolem nich projely ploché vozy s nákladem. Ze zadních vozů zazněl nějaký hluk.

„Tam se něco děje, pane,” poznamenal Marshall. „Cítím myšlenky našich mužů.”

Rhodan vstal a přistoupil k oknu.

Když seje pokusil otevřít, vešel strážce.

„Jsou tu těžkosti,” prohlásil a namířil na Rhodana svou malou zbraň. „Jděte dozadu!”

Rhodan zaváhal. „Co se stalo?”

„Jděte!” byla jediná odpověď Dvounosého. Ještě než tomu mohl Rhodan zabránit, Kendall Baynes vyskočil, vyšel z kupé a naprosto klidně pravil:

„Je docela možné, že budete potřebovat muže jako jsem já.“

Rhodan se přes rameno podíval na bledý a rozhodný obličej. „No dobrá,“ přikývl.

Na pokyn Dvounosého museli vystoupit z vagónu a sotva byli na rampě, Rhodan uviděl, že nejméně stovka Pozemšťanů rovněž opustila místa a skryla se za transportními vozy. Další muži obsadili výstupy z vagónů a všude panoval ohlušující rámus.

Strážci vytvořili kruh kolem zajatců, otevřený jen na protější straně vlaku. Rhodan tam viděl asi dvacet Modrých, kteří házeli nějaké neforemné předměty na Pozemšťany.

„Proč nezasáhnete?“ zeptal se Rhodan jednoho strážce.

Rudý se na něj podíval svým zvláštním fazetovým okem. „Proč?“ opáčil příslušník nejvyšší kasty.

Rhodan považoval za nesmyslné pouštět se nyní do diskuzí, protože nevěděl prakticky nic o soužití jednotlivých kast. Jak se zdálo, jedna kasta se nestarala o to, co podniká druhá.

Společně s Baynesem se dostal ke kruhu přihlížejících a protáhl se mezi strážci, kteří jej nezadrželi. Jak se blížili ke stovce Pozemšťanů, ucítili pronikavý zápach.

Dvacet Modrých na druhé straně vlaku přivítalo příchod Rhodana a jeho průvodce s triumfálním jásotem.

„Ještě, že jste přišel, pane!“ zvolal muž v uniformě seržanta a uhnul před jakýmsi lívancem. „Ta věc, se kterou nás ti tvorové bombardují, je asi živá.“ Seržant ukázal na beztvary kusanec čehosi, co se podle všeho chtělo dostat k Rhodanově noze.

„Pozor!“ vykřikl seržant, „ono se to na vás přísaje a nedostanete to pryč!“

Rhodan pochopil, co to před ním leží. Byl to bioparazit velký asi jako bramborák. Rhodan se sehnul, zvedl měkkou hmotu a dříve než se k němu mohla přisát, ji mrštil zpátky k Modrým.

Rudí nezúčastněně přihlíželi, jak Rhodanovi muži házejí placky nazpátek. Modří se okamžitě stáhli.

„Je někdo zraněn?“ zeptal se Rhodan, ale nikdo se nepřihlásil. Pak se Rhodan zeptal seržanta, se kterým už mluvil, proč muži opustili vlak.

„Oni nás vylákali ven. Jsou ještě horší než ti Rudí.“

Rhodan se otočil k mužům: „Všichni se vrátí do vozu a zůstanou na svých místech, dokud je strážci nevyzvou.“

Rhodan cítil nevraživost svých mužů, ale nijak se o ni nestaral. Kývl gaynesovi a odcházel. Podporučík dosud mlčel, teď ale řekl:

„Vy vážně chcete, aby si muži nechali všechno líbit? Je docela jisté, že budou následovat další provokace. Víte přece, že tím plazmatickým lívancem se dá i zabít!“

„Kdyby všichni zůstali ve vlaku, nestalo by se vůbec nic," odpověděl Rhodan. „Vím velmi dobře, jaká je nálada mezi zajatci, ale musím udělat všechno, abych ještě nerozdmýchal jejich nenávisť." Na okamžik se zastavil a sevřel Baynesovo rameno. „Co ode mě očekáváte? Plamenný proslov, kterým bych je vyzval k povstání?"

„Něco se přece musí podniknout," vypravil ze sebe Baynes.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Kdybyste neseděl v našem kupé, patrně byste vyskočil z vlaku jako první."

„Ovšem, pane," odpověděl vzdorovitě Baynes.

„Podceňujete situaci," vysvětloval trpělivě Rhodan. „Abychom mohli zvítězit nad nepřítelem, musíme o něm něco vědět. My jen tápeme v temnotách. Zatím nevíme nic ani o důvodech, které je přiměly dovést nás do tohoto vlaku."

„Vlak nás odnáší stále dál od CRESTU II. Copak vám to nestačí?"

„Vy byste na mém místě riskoval boj, jehož výsledek je mimo vší pochybnost, abyste zabránil této cestě?"

„To je chytrá otázka, pane," konstatoval Baynes.

Rhodan se usmál a odmlčel. V každém případě přinutil mladého muže k zamyšlení, i když nebylo jisté, jestli změnil jeho názor. Vyhnuli se transportéru, který přivážel zboží a Rhodan se v duchu ptal, kde Modří sebrali bioparazity. Snad se něco dověděl Marshall, který měl být neustále v telepatickém spojení s Dvounosými.

Země, po které kráčeli, měla podobnou strukturu jako v nejvyšším patře těla velryby. Od skladišť vedly osvětlené cesty k budovám v kopcovité krajině. Daleko v pozadí bylo možné rozeznat obloukovité brány, které ústily do dalších prostor. V tomto středním podlaží bylo patrně nespočetné množství podobných hal. Bylo těžké odhadnout, kolik Modrých chobotnatců žije v této části velryby.

Vlak byl patrně řízen automaticky. Rhodan neviděl žádné tažné zařízení ani pohonnou jednotku. Možná byl napájen z jedné kolejnice. Vést tuto dráhu skrz oběhový systém bylo obrovským pracovním výkonem Dvounosých. Mezi jednotlivými poschodími byly možná i jiné spojnice a dopravní prostředky.

Dvounosí si mrtvého Mobyho přizpůsobili pro svoje účely a žili v ní jako jiné národy na svých planetách. Tělo a jeho obyvatelé byly hmatatelným důkazem houževnatosti národa chobotnatých tvorů. Tyto bytosti mohly být hrdé na to, co tu vytvořily. Rhodan se v duchu ptal, jestli snad toto není pravý důvod jejich blahosklonného jednání s Pozemšťany. Doufal, že důkazy této domněnky obdrží od Johna Marshalla.

3.

Způsob, jakým Perry Rhodan vyřešil střet posádky CRESTU II s Modřími,

se Baynesovi nejdřív zdál skvělý. Přesto nechápal, proč Rhodan vydal rozkaz k návratu do vagónu.

„Jak přestál náš mladý přítel názorné vyučování?" zeptal se ironicky Atlan. Baynes měl zavřené oči a dělal, že spí. Slyšel zaskřípat sedačku, jak se Velký administrátor obrátil k Marshallovi:

„Přišel jste na něco, Johne?"

„Moby je obydlen devíti miliony Dvounosých," hlásil telepat. „Obyvatelstvo je rovnoměrně rozděleno do tří kast, takže v každém podlaží žijí přibližně tři miliony bytostí."

Rhodan slabě hvízdal. „Je jich tedy víc než jsem myslel. Dověděl jste se něco o vztahu Dvounosých a bioparazitů?"

„Jistě je, že obřího Mobyho zahubili právě bioparaziti," odpověděl mutant.

„Dvounosí je nyní pěstují jako potravu a zdroj stavebních látek. Jakmile je parazit tak velký, že by se díky nahromadění intercelulárních synapsí mohl stát inteligentním, Dvounosí jej rozsekají na kusy. Tím získají velmi hodnotnou výživnou látku, která sestává zejména z bílkovin. Tito parazité se ve velkém pěstují na specializovaných farmách."

„To není nijak příjemná myšlenka," poznamenal Kasom.

„Modří Dvounosí z kasty B patrně zastávají policejní službu," pokračoval Marshall. „Je zajímavé, že bydlí právě v prostředním podlaží. Podle mě to není bezdůvodné. Myslím, že Rudí nemají s příslušníky nejnižší kasty A právě dobré vztahy. Bílí by se jistě pokusili proniknout do podlaží kasty C, kdyby jim nestála v cestě ozbrojená kasta B."

„Máte pro to nějaké důkazy?"

„Ne. Tento obraz jsem si vytvořil jen z jistých myšlenkových pochodů."

Baynes otevřel oči. Chtěl se na něco zeptat, ale obával se posměchu Arkonidana. K jeho údivu se Atlan zeptal na to samé:

„Zvláštní," zamumlal. „Proč nás Rudí posílají dolů, jestliže je mezi nimi a bytostmi z kasty A studená válka?"

„To je jednoduché," odpověděl Marshall. „Rudí považují všechny příslušníky kasty A za méněcenné. Nás si cení ještě méně. Posílají nás tam, kde žije odpad společnosti."

Baynes zaťal zuby, až to zaskřípalo. „Nejsem o nic horší než kterýkoliv z těch Rudých chobotnatců!" vyrazil ze sebe. „Musíme jim dát najevo, kde je naše místo."

„Proč nejdete ven a neřeknete jim to?" zeptal se jemně Rhodan.

Baynes se zuřivě podíval z okna a rázně vstal. „Můžu se aspoň pokusit," zavrčel.

„Hodně štěstí!" zavolal za ním Melbar Kasom.

Baynes vešel do chodby. Dva strážci na něj okamžitě namířili zbraně.

„Musím mluvit s vaším velitelem," řekl jim Baynes. Dělal mu potíže dívat

se zpřímá do fazetového oka Dvounosého.

„K tomu není žádný důvod," prohlásil strážce.

„Tak si promluvíme s vámi," řekl Baynes neústupně. „Pocházím ze šlechtické rodiny. Moji předkové náleželi k nejvyšším hodnostářům mého lidu. Protestuji proti tomu, abych byl umístěn v místě pobytu Bílých."

„Patříte k primitivním astronautům," zněla odpověď a hned poté byl Baynes zbraněmi donucen vrátit se zpátky do kupé. Icho Tolot ani neskrýval škodolibou radost a Baynes si myslel, že už pochopil, proč Rhodan nic nepodnikl. Těmto mužům chybí sebeúcta. Je jim úplně jedno, jak se s nimi zachází.

Z hořkých myšlenek byl vyburcován odjezdem vlaku. Transportní vozy se vracely ke skladištím a za jejich budovami se opět objevila volná krajina. Za stanicí bylo město s budovami stojícími těsně vedle sebe. Na střechách bylo místo pro přistávání malých letadel. Modří chobotnatci byli patrně technicky velice dobře vybaveni. V blízkosti vjezdu do tunelu byla malá, kupolovitá stavba. Baynes se domníval, že jde o bunkr, který snad slouží jako součást opevnění proti hrozbě zdola.

Baynesovou největší starostí byla otázka, jestli snad John Marshall ne-pátrá v jeho nejskrytějších myšlenkách. Sice bylo všeobecně známo, že mutanti používají svoje schopnosti jen v nezbytně nutných případech, ale Baynes si říkal, že oni jsou v nanejvýš neobyčejném postavení, takže by na tom nebylo nic divného. Doufal jen, že Marshall je zaměstnán Dvou-nosými. Stavby Dvounosých byly stupňovité a neměly okna ani dveře. Vchody byly patrně na straně odvrácené od kolejí. Dvounosí neměli žádný jednotný stavební styl. Domy Rudých připadaly Baynesovi hezčí, tady šlo o čisté účelové stavby a nikde nebyl park nebo zahrada.

Pokud ovšem Modří zastávají vojenskou a policejní službu, nemají čas na nic jiného. Baynes se v duchu ptal, proč tato kasta na sebe nestrhla moc, ale dobrovolně se podřídila Rudým. Vojensky byla jistě daleko silnější.

Proč Dvounosí nevytvořili homogenní společnost? Tím by se všechno zjednodušilo. Kastovní systém komplikoval jakýkoliv pokus porozumět protivníkovi.

Baynes si s údivem uvědomil, že se v myšlenkách přiblížil Rhodanovu názoru. A přesto považoval útok za nejlepší obranu. Přitiskl obličej k okénku a náhle pocítil hlad.

„Kdy dostaneme něco k jídlu, pane?" zeptal se Rhodana.

„Pochybují, že nám Rudí ještě něco dají. Budeme muset počkat na kastu A."

„Nejspíš dostaneme šťavnatý steak z bioparazita," prohlásil s nadějí v hlase Melbar Kasom.

„Něčeho takového bych se nikdy nedotkl," řekl Baynes.

„Co si myslíte, že jste jedl v minulých dnech?" zasmál se specialista USO.

Baynes se otrásl a pocítil, jak se mu zvedá žaludek. Najednou záviděl Tolotovi, který se svým konvertorovým žaludkem mohl požířit prakticky cokoliv.

Vlak opět vjel do tunelu a za okny se setmělo. Baynes si přál, aby u něj byl Kapitanski, ale zároveň neměl chuť s nikým mluvit. Cítil, jak se otvírá stará rána v jeho nitru. Nebyl potomkem šlechtické rodiny. V šestnácti letech jej poslali do past'áku a vedoucí domova, tlustý muž s obličejem rudým množstvím vypitého alkoholu si Baynese prohlédl a řekl: „Pocházíš ze špíny, jsi špinavec a jako s takovým s tebou budeme jednat.“

Baynes se ho pokusil zabít a z domova utekl. Protloukal se všelijak a později se mu podařilo sehnat si falešné doklady. S nimi se dostal k flotile. Teď se díval z okna, ale protože za ním byla tma, viděl ve skle jen svůj vlastní obraz.

Perry Rhodan občas prohodil pár slov s Marshallem. Kasom měl zavřené oči a Tolot stál uprostřed kupé. Žádná zatačka s ním nemohla pohnout. Baynes se v duchu ptal, co se asi odehrává v hlavě tohoto obra. Cítil k němu přichylnost i odpor. Obdivoval Haluťanovu nestrannou objektivitu v úsudku o druhé osobě a současně se bál, že jej obr prohlédne. A líbilo se mu jeho nadšení pro každé dobrodružství.

Baynes pootočil hlavu tak, aby viděl na Atlana. Arkonidan byl ještě mlčenlivější než Marshall. Důstojnost, která z něj vyzařovala, mu právě nezískávala příznivce, ale Baynesovi nebyl nesympatický.

Baynes pevně semkl víčka. Věděl, že v očích těchto mužů není nic, zatímco oni jsou všechno, o co on usiloval. Těmto lidem od narození přálo štěstí. Hladce postupovali až ke svému dnešnímu postavení, byli mocní, zkušení a lhostejní. Nějaký Baynes pro ně nic neznamenal.

Muži z paluby F ho považovali za rovnocenného. Každé dva roky by mohl být povýšen. Je to strašně pomalé, myslel si ospale a bál se, že zestárne dřív, než něčeho dosáhne.

Probudil se, až když s ním někdo zatřásl. „Probud'te se!“ vyzýval jej Kasom. „Vlak za chvíli zastaví.“

Venku byla úplná tma a Baynes zalitoval, že jim vzali hodinky. Předpokládal, že na Zemi je 25. července 2402, ale datum nebylo nijak důležité. „Domníváte se, že jsme u cíle?“ zeptal se Rhodan mutanta.

„Ne, pane. Pokud mohu zachytit myšlenky strážců, čekají nás ještě další stanice. Tady nastoupí domácí zločinci. Kdo je to, to zatím nevím“

„Snad provinilci z řad Dvounosých,“ řekl Atlan.

„Je to stále zajímavější,“ zasmál se Tolot. „Nakonec mi budete vděční, že jste mě poslechli a vlétli do Mobyho.“

„Už teď mám problémy držet na uzdě svoje pocity,“ prohlásil Melbar Kasom. „Možná bychom měli uspořádat malou oslavu, abychom vaši

myšlenku patřičně ocenili."

Vlak vyjel z tunelu a všichni se obrátili k oknu. Naskytl se jim fantastický pohled. Vlak klouzal po mostě, který příkře spadal dolů a v odvážném oblouku se stácel v největší hale, jakou zatím viděli. Krajina pod nimi byla kopcovitá a v některých údolích byly patrně domy. Nad tím se vznášela tři svítící tělesa, která dodávala prostoru světlo a teplo.

Ve vzdálenosti asi tří kilometrů Baynes uviděl jakousi tabulovou horu. V tom místě byl most přerušen. Když přijeli blíž, bylo jasné, že hora je uměle vytvořená. K jejímu vrcholku vedly nesčetné výtahy.

Vlak vjel na tabulovou horu a zpomalil. Teď bylo vidět, že výtahy jsou osobní i nákladní a všude byli jen Modří Dvounosí.

Baynes se v duchu ptal, jestli jsou Pozemšťané prvními cizinci na tomto místě. Z některých poznámek Rudých nabyl dojmu, že o skok do Andromedy už před nimi usilovalo více hvězdných národů. Baynes se pokusil představit si, kdy asi k tomu mohlo dojít. Jistě to muselo být hodně dávno, a to nejspíš znamenalo, že Mistři ostrovů vládnou v Andromedě neskutečně dlouhou dobu.

Při této myšlence Baynese zamrazilo.

Nesmí nás tu zadržet! přísahal si v duchu. Nemohl snést fakt, že je jen nedůležitou figurkou v jedné z četných skupin, které se chtěly přes Andro-Betu dostat do Andromedy. Kdyby zůstali v zajetí, nikdo by se nedověděl o jejich osudu.

Někdy v daleké budoucnosti, až by se tu objevili astronauti z domovské galaxie a byli rovněž zajati, by jeden ze strážců utrousil bezvýznamnou poznámku o dvounohých bláznech bez choboty, kteří se dali přemoci bez jakéhokoliv odporu. Baynes zíral z okna, ale vůbec nevnímal okolní krajinu. Ze zadumání ho vytrhl až hlas Johna Marshalla.

„Teď už vám můžu vysvětlit, co to jsou domácí zločinci, pane. Patří k nejnižší kastě a zde byli souzeni.“

„Co spáchali?“ chtěl vědět Rhodan.

„Jejich chování se neslučovalo s plánovaným způsobem výroby potravin,“ odpověděl mutant. „Všichni byli zaměstnáni na farmách, kde se pěstují bioparaziti a tajně šlechtili parazity pro svoje účely. To je zakázáno pod hrozbou vysokého trestu, protože by mohlo být velice nebezpečné, kdyby se paraziti dostali do takového stádia vývoje, které by jim dovolilo dosáhnout jisté inteligence. Právě proto jsou za tajné pokusy udělovány vysoké tresty a čtyři muži budou nyní dopraveni k výkonu trestu.“

„Nemůžete nám říct něco o povaze toho trestu?“ zeptal se Atlan.

Marshall zaváhal. Baynes se na něj napjatě podíval, protože očekával nepříjemné odhalení.

„Trest je tvrdý,“ řekl mutant. „Čtyři provinilci budou zavřeni k parazitům.“

Baynesovi chvíli trvalo, než pochopil plný význam tohoto sdělení. Když si uvědomil, že odsouzení budou vlastně sloužit parazitům za potravu, musel se opřít o okno. Chlad materiálu jej poněkud vzpamatoval.

„Jedeme ve stejném vlaku," poznamenal Kasom. „To by mohlo znamenat, že s námi mají stejné úmysly."

„I mě to napadlo," přidal se Rhodan.

„Z myšlenek našich strážců se nedá mnoho vyčíst," pokračoval mutant s naprostým klidem, který Baynese děsil. „Rudým je jedno, co s námi bude. Myslí si, že budeme pracovat na farmě."

Vlak zastavil. Od výtahů vedla ke kolejím celá spleť cest. Podél vlaku stáli ozbrojení Modří a z reproduktoru zaznívaly rozkazy. Ze všech stran se sjížděly lehce se pohybující vozičky.

Pak Baynes uviděl zločince. Jak Marshall řekl, jednalo se o Bílé. Tři Modří je eskortovali do vlaku. Choboty odsouzců byly spoutány.

Skupina se blížila k vagónu, ve kterém seděl Baynes. Bílí se drželi zpřímá a Baynes měl s nimi soucit, přestože byli stejně odporní jako ostatní Dvounosí.

„Vedou je do našeho vagónu, pane," řekl Baynes Rhodanovi.

„Ano," potvrdil Marshall. „Do našeho kupé."

Modří se zastavili u vchodu do vagónu, počkali, až vězni nastoupí a odešli. O vězně se patrně měli starat Rudí. Personál vlaku tvořili pouze příslušníci kasty C.

Baynes se odvrátil od okna a zadíval se ke dveřím kupé. V chodbě stál jediný strážný a patrně se díval na přicházející vězně. Řekl dokonce několik slov, ale protože měl vypnutý translátor, Pozemšťané mu nerozuměli.

O chvíli později se čtyři odsouzcenci objevili. Baynes vycítil jejich hrdost i vzdor a zároveň se divil tomu, že dokáže tento stav mysli rozeznat u tak odlišné inteligence.

Bílí chobotnatci vstoupili do kupé. Pohrdavě shlíželi na Pozemšťany a dávali si dobrý pozor, aby se nedostali do jejich bezprostřední blízkosti. K Tolotovi se chovali stejně, zato Haluťan si je prohlížel velmi pozorně.

Žádný z odsouzených neměl translátor.

Strážce se opřel o dveře a zapnul svůj překladový přístroj.

„Pojedete s nimi do břišního prostoru," řekl. „Nechte je na pokoji."

Pak zabouchl dveře a začal přecházet po chodbě.

„Co navrhuješ?" otočil se Atlan k Perry Rhodanovi. „Nepokusíme se s nimi domluvit?"

„Ne," odpověděl Rhodan. „Nemůžeme jim pomoci a oni nám taky ne. V cílové stanici nás oddělí, pokud nás ovšem rovněž nepošlou jako vítanou potravu na chovnou farmu. V takovém případě bychom se museli pokusit o útěk. Na starosti o odsouzené je čas."

Baynes nechápal, proč Rhodan otálí s pokusem o útěk. Nevěděli, jaké poměry panují v břišním podlaží. Tři miliony Bílých žily patrně ve velmi skromných poměrech a rozhodně neměly k dispozici technické vymoženosti, které se nacházely ve vyšších podlažích. A pokud by Pozemšťané utíkali, narazili by na kastu B.

Kdybychom aspoň měli nějaké zbraně! říkal si Baynes.

Vlak se znovu rozjel a velice rychle nechal tabulovou horu daleko za sebou. O několik minut později Baynes uviděl konec obrovské haly, i tady vedl most přímo do žily. Baynes se ještě naposledy rozhlédl po podivné krajině. Země jen svítila sytě žlutou barvou a domy se od tohoto podkladu odrážely jako černé tečky. Tam dole pod mostem žijí Dvounosí, dělají svou práci a plní svoje úkoly. Na vlak byli tak zvyklí, že ani nezvedli hlavy k odvážné mostní konstrukci.

Vlak vjel do tunelu a světla v kupé se rozsvítila.

Baynesovi začalo kručet v břiše. Už mnoho hodin nic nejedl a konec cesty byl v nedohlednu. Nenápadně si prohlížel čtyři odsouzence. Mlčky stáli uprostřed kupé a jejich svázané choboty byly upoutané ke kovovým držákům.

Jestlipak vědí, co je čeká, napadlo Baynese. Nejspíš ano, rozsudek se přece odsouzcům sděluje.

Baynes se najednou cítil strašně opuštěný. Přesto vzdorovitě sevřel rty a vystrčil bradu. Doba, kdy žil na zemi, mu připadala nekonečně vzdálená. Jako by ji prožil docela jiný člověk.

Vlak nečekaně zastavil s takovým trhnutím, že se Baynes musel zapřít nohama o podlahu, aby nepřepadl dopředu. Čtyři vězni se pustili do vzrušeného rozhovoru.

„Něco se muselo stát!“ tvrdil Kasom.

A jako na potvrzení jeho slov vtrhl do kupé jeden ze strážců, zamával zbraní a zahrozil odsouzcům: „Zůstaňte na místě!“

„Co se stalo?“ zeptal se Rhodan.

„Nevím,“ zněla odpověď. „Nejspíš sabotáž.“

Víc říct nechtěl, ale Marshall, který si přečetl jeho myšlenky, řekl: „Obává se, že několik zločinců poškodilo koleje. Podle všeho se už podařilo uprchnout více odsouzeným a ti teď žijí kdesi v rozvětveném žilním systému a nelze je nijak polapit. Neustále podnikají útoky proti mezikastovnímu vlaku. Oprava bude trvat dlouho a vlak bude patrně vrácen do prostředního podlaží.“

„Nemluvit!“ nařídil strážce. Rhodan dal znamení svým lidem, aby uposlechli rozkazu. Dvounosý s rudě natřenými choboty vypadal nervózně a nebylo radno jej ještě rozčilovat.

V chodbě se najednou ozval hluk a byl stále silnější. Objevil se druhý

strážce a tiše něco říkal prvnímu. Pak oba vešli do kupé a jeden z nich ukázal na Rhodana: „Půjдете s námi!“

Baynes sebou škubl, když totéž řekli i jemu.

„Mně se to nějak nezdá, pane,“ řekl rychle Marshall. „Tohle nebyla sabotáž domácích zločinců. Stalo se něco jiného. Strážce nevědí přesně co, ale myslí si, že problém způsobil někdo z našich lidí.“

Rhodan už vstal a Baynes si pospíšil, aby se postavil po jeho boku. Rhodan se úmyslně pohyboval hodně pomalu, ale Marshall jen bezmocně pokrčil rameny. Už se nic nedověděl.

Baynes se podívil, když je nedovedli dozadu k zajatcům, ale do prvního vagónu. Cestou se ukázalo, že ve vlaku je jen velice málo pasažérů, zato horní patra, ve kterých se přepravoval náklad a zavazadla, byla úplně plná. Prošli tři vagóny, a pak museli zastavit před velkou skupinou Rudých. Ten, kterého Rhodan už dříve považoval za jakéhosi vůdce, si pronikavě měřil Pozemšťany, a pak ukázal na uzavřené kupé.

„Tady je energetická stanice vlaku,“ vysvětloval chobotnatec pomalu, jako by se obával, že Rhodan není schopen sledovat význam jeho slov. „Jeden z vašich mužů je uvnitř.“

„Jak by se tam dostal?“ zeptal se skepticky Rhodan.

„To nevíme.“

„Proč ho nevyvedete ven?“

Dvounosý rozčileně zamával choboty. „To je těžké. Ten muž nám dal ultimátum. Chce nás donutit, abychom vlak vrátili do hřbetního podlaží a pokud to neuděláme, zničí rozvodnou stanici. Jestli se k němu pokusíme vniknout násilím, udělá to taky. To by znamenalo, že vlak zůstane na trati. Pro domácí zločince by to bylo příliš velké pokušení k vlastní akci.“

Rhodan mlčky naslouchal, a pak se zeptal: „Co chcete dělat? Přistoupit na ultimátum?“

Dvounosý to rozhodně popřel. „Promluvte s ním,“ naléhal na Rhodana.

„Řekněte mu, že jestli dobrovolně nevyjde, začneme střílet zajatce. Pokud to bude nutné, postřílíme všechny. To je zase naše ultimátum.“

„Proč jste mu to neřekl sám?“ zeptal se Rhodan.

„Udělal jsem to, ale on se domnívá, že hrozím naplano.“

Rhodan přistoupil ke dveřím a přitiskl na ně ucho. Baynes nedělal vůbec nic, protože nevěděl, co si má o tom myslet.

„Mluví k vám Rhodan!“ řekl Velký administrátor. „Pojďte ven, Woolvere!“ No ovšem! pomyslel si Baynes, kdo jiný by se taky mohl dostat elektrickým rozvodem do uzavřeného prostoru?

„Tady je Rakal Woolver, pane,“ ozvalo se zevnitř. „Máme příležitost dostat je tam, kam chceme. Opravdu si přejete, abychom tuto příležitost propásli?“

,

„Pojďte ven, Woolvere. To je rozkaz!“ řekl Rhodan.

Mutant se objevil v chodbě a strážní jej okamžitě obklopili ze všech stran.

„Jděte zpátky do svého kupé, majore,“ řekl mu Rhodan. „Normálním způsobem!“

Velitel strážců se otočil na Rhodana. „Jak se ten muž mohl dostat do uzamčené místnosti?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Rhodan.

Strážce varovně pozvedl chobot. „Zastřelíme každého, kdo by se pokusil o něco podobného. A nyní se vraťte do svého oddělení! Vlak pojedje dál.“

Když se vrátili do kupé, přivítal je smích Icho Tolota. „Nemohlo se to podařit,“ prohlásil Halut'an. „Jediná bytost, která vás může dostat ven, je... jestlipak víte kdo? Icho Tolot!“

„Co máte v plánu?“ zeptal se Atlan. „Chcete si sám podrobit Mobyho?“

„To by mohlo být zajímavé,“ řekl Tolot a nijak se neurazil, „ale bylo by to příliš zdlouhavé.“

Baynes pocítil neklid. Jak se chtějí dostat ze zajetí, když nejsou zajedno?

On sám si vždycky myslel, že špičku Solárního impéria tvoří kompaktní tým a teď byl svědkem, že sestává z individualistů, kteří neváhají prosazovat svou.

Baynes se dokonce začal divit, že se lidstvu vůbec podařilo proniknout do Andro-Bety.

Když se vlak znovu rozjel, právě mu došlo, že Perry Rhodan by nikdy nedal v sázku jediný lidský život jen proto, aby prosadil nějaký riskantní plán.

Vzpomněl si, co jednou říkal Kapitanski: „Jeho nemůžeš srovnávat s muži jako jsi ty nebo já. On má neuvěřitelné zkušenosti. Ale ani ty roky, které strávil bojem ve vesmíru, nemohly změnit jeho etiku. Naopak.

Jeho vědomí odpovědnosti je čím dál tím silnější.“

4.

Vlak vyjel z tunelu a Baynes oslepen zavřel oči. Světlo umělého slunce se zrcadlilo v křemenu a krystalech.

Kam oko dohlédlo se prostírala pouštní krajina. Byl to tak fantastický pohled, že Baynes zapomněl na hlad i únavu. Celá země se leskla a třpytila a zrcadlové efekty se stále měnily, jak vlak nabíral na rychlosti.

Pak Baynes objevil, že ke kolejím vede temnější pruh, nejspíš nějaká cesta. V blízkosti kolejí byla půda po obou stranách cesty urovnaná. Nikde nebylo vidět jediného Dvounosého a i cesta vedla zdánlivě odnikud nikam.

Celá prostora dělala neobydlený dojem a kromě cesty a umělého slunce tu nebyla žádná známka přítomnosti inteligence.

Vlak přešel nad cestou a její temný pruh se ztratil v poušti. Po několika minutách se objevila další silnice a s ní i řada staveb, vozidel a Dvounosých

s bílými choboty.

Vlak zpomalil. Domy podél kolejí dělaly ubohý dojem a většina z nich byla pobořená. Čím déle se Baynes díval ven, tím stísněněji se cítil. Nikdo si tu nedal práci s žádnými opravami. Uprostřed rovněž poničené silnice ležely obrovské kameny a jakýsi kolový dopravní prostředek se jim namáhavě vyhýbal.

Vlak konečně zastavil mezi dvěma řadami prastarých stavení. Na rampě vedle kolejí stály asi dvě stovky o-zbrojených Bílých chobotnatců a celý jejich zjev působil chatrně a ošuměle.

„Patrně jsme dorazili do cíle," poznamenal Rhodan.

Jeden ze strážců otevřel dveře kupé. „Vystupte a zůstaňte stát venku před vlakem." Pak vypnul translátor a promluvil k domácím zločincům, kteří beze slova vyšli z kupé.

Rhodan se rozhlédl po bezútesné krajině. „Tady patrně nezůstaneme," poznamenal věcně. „A protože tu nejsou žádná vozidla, půjdeme pěšky."

Baynes přejel jazykem po vyschlých rtech. Pokusil se najít seržanta Kapitánského, ale Rudí se postarali o oddělení obou skupin.

Čtyři domácí zločinci zůstali spoutáni a stáli uprostřed mezi posádkou a vůdčími osobnostmi CRESTU II.

Strážci počkali, až nastal mezi Pozemšťany klid, a pak velitel Rudých zavolal na Bílé a skupina o síle asi dvou set vojáků se dala do pohybu.

Velitel Rudých měl zapnutý translátor a tentýž přístroj vlastnili i někteří Bílí.

„Co to má znamenat?" ptal se velitel Bílých. „Nám bylo řečeno, že přijedou čtyři zločinci. Co si máme počít s tolika cizinci?" A s odporem si prohlížel Pozemšťany. „Vždyť nemají ani jeden chobot. Co s tak bezcennými tvory? Silný Garko s nimi nechce mít nic společného."

Jsfa velitele komanda Rudých protesty nijak nezapůsobily. „Hod'te je bioparazitům," navrhl vojákům. „Tím budete mít na nějaký čas vyřešeny problémy s krmením."

Baynes sebou škubl a hledal pohled Rhodanových očí. Velký administrátor ale napjatě sledoval rozmluvu.

„Silný Garko možná bude vědět, k čemu ty cizince upotřebit," řekl najednou zamyšleně velitel Bílých.

Rudý Dvounosý dal znamení svým mužům. Strážci se obrátili k vlaku a v mžiku v něm zmizeli. Zboží bylo vyloženo a vlak se rozjel směrem, odkud přijel.

„Tak to bychom měli," poznamenal Melbar Kasom. „Počet našich strážců se zvětšil čtyřikrát."

„Není důvod k obavám," přerušil jej Rhodan. „Stále ještě jsme na odlehlé stanici a nevíme, kam nás odvedou. Jsem velmi zvědavý, kdo je ten Silný

Garko."

„Pokud jsem mohl číst v jejich myšlenkách, jde o předsedu vlády," prohlásil informované Marshall. „U Bílých se těší velké vážnosti."

„Možná si může dovolit ignorovat návrhy Rudých," řekl Atlan. „Přál bych si, abychom konečně narazili na Dvounosého, se kterým by byla rozumná řeč, jenže tihle Bílí nejsou o nic méně arogantní, než jejich příbuzní ve vrchních patrech."

Icho Tolot se zasmál. „Jistě budou

rádi, že se objevily bytosti ještě méně hodnotné, než jsou oni. Uvažte, drazí přátelé, nemáme ani jeden, natož dva choboty, o barvě ani nemluvě."

„Mně to tak zábavné nepřipadá," nechal se slyšet Atlan. „Je na čase něco podniknout."

„Máte pravdu," souhlasil k Baynesově údivu Rhodan. „Tolote, vy byste měl při první vhodné příležitosti utéci a trochu se tu rozhlédnout. Počkejte ale, až dojdeme do cíle, abychom mohli udržovat aspoň nějaké spojení."

Haluťan ani neskrýval radost, ovšem Baynes se dost skepticky zadíval na dvě stovky vojáků. Nevypadali na to, že by se dali snadno obelstít.

Velitel Bílých se otočil k Perrymu Rhodanovi: „Když už jste jednou tady, musíme najít nějaké řešení. Dopravíme vás do sousední haly a o vašem osudu rozhodne Silný Garko."

„Prosím vás, odpovězte mi na jednu otázku," řekl rychle Rhodan. „Proč tu na čtyři zločince čekalo dvě stě vojáků?"

„Vaše otázka je relevantní," odpověděl Dvounosý a ukázal na pobořené budovy. „Ne vždy jejich příchod proběhne tak klidně jako tentokrát."

Marshall zjistil v myšlenkách Bílých, že to je pravda. Kasta A a C se nesnášejí. V této hale nejednou došlo k přestřelce. Kdyby v prostředním podlaží nežila kasta B a nevytvářela nárazníkovou zónu, dávno by propukla válka.

„Ať už je ten Silný Garko kdokoliv," řekl tiše Atlan Rhodanovi, „musíme se pokusit využít nenávisti mezi kastami."

Vojáci se rozestavili po obou stranách skupiny zajatců. Čtyři zločinci museli jít vpředu.

Baynes se díval na široká záda Icho Tolota a řídil směr svých kroků podle nich. Umělé slunce páliло a Baynes byl úplně vyprahlý.

Ze stanice odbočili na nepoužívanou silnici a před Baynesovými očima se zatřpytila poušť, na některých místech ohnivě rudá, jinde žlutá. Baynes přimhouřil oči. Pokusil se dohlédnout konce cesty, ale ztrácel se mu v oslepujícím jiskření. Každý kousek křemene jako by násobil žár umělého slunce.

Baynes slyšel, jak mu drobné kamínky skřípou pod podrážkami a při tom zvuku jej mrazilo. Trochu zpomalil, aby se dostal vedle Kasoma a zeptal se

ho: „Jak dlouho půjdeme, pane?“

„Nevím," odpověděl specialista USO, „a ani to nechci vědět."

„Nevypadáte dobře, podporučíku," řekl Rhodan. „Jak se cítíte?“

„Jsem úplně v pořádku," pospíšil si Baynes s odpovědí. Dokud seděl ve vlaku, myslel si, že hned po příjezdu se něco stane. Nejistota ale zůstala a bylo docela dobře možné, že pochodují vstříc smrti.

Když se rozhlédl po poušti, pokoušela se o něj závrať, a tak raději upíral zrak na Tolotova široká záda. Chvillemi měl pocit, že se kameny po obou stranách cesty stále zvětšují, jako by kráčet rozsedinou. Písek skřípěl pod nohama v uspávajícím rytmu a pálil do podrážek. Vzadu zůstaly budovy stanice, odkud vyšli. Kam mají dojít, to nevěděl nikdo.

Poušť byla za nimi a jen prošli ohromnými vraty, John Marshall přišel na to, že se blíží k cíli.

„Budovy tamhle v tom údolí patří k farmě," vysvětloval. „Za nimi jsou pole, na kterých Dvounosí pěstují plodiny, které jim rovněž slouží jako potrava." Těsně za bránou se krajina začala svažovat a k farmě vedla poměrně dobře udržovaná cesta. I na tu značnou vzdálenost bylo vidět, že tato hala je v dokonalém pořádku.

Po několika dalších mílích Marshall řekl: „Ta velická budova se světlou střechou je patrně zajatecký tábor. Nejspíš jdeme tam."

„Zajatecký tábor?" podivil se Rhodan. „To jsou tu ještě jiní zajatci?"

Marshall ukázal na čtyři domácí zločince. „Bílí ignorují rozsudky Rudých. Zločince nezabíjejí, ale nechávají je pracovat na farmách. Z myšlenek našich strážců jsem vyčetl, že Silný Garko mlčky přechází přestupky domácích zločinců. Dokonce se říká, že podporuje odbojné skupiny, aby zaměstnal Dvounosé z kasty B i Rudé."

Baynes, který se už cítil lépe, mlčky přikývl. Zdálo se mu, že telepatova slova dokonale vystihují místní poměry. Pak obrátil pozornost k polím na obou stranách silnice. Na nich rostlo něco, co připomínalo kukuřici, jen palice byly o hodně větší a sytě tmavohnědé.

Mezi poli byly v pravidelných odstupech cestičky a na několika místech Baynes uviděl jakési stroje. Díky umělému slunci a stále teplotě v této hale bylo možné sít i sklízet prakticky neustále.

Prošli kolem první budovy. Baynes právě dumal nad tím, že asi půjde o skladiště, když jej najednou vytrhl ze zamyšlení Icho Tolot. Haluťan nečekaně odskočil od skupiny a rozběhl se po silnici.

Strážci za ním varovně volali a když se nezastavil, začali střílet. Baynes přihlížel, jak paprsky dopadají na Haluťanovo tělo, aniž by na něm zanechaly jakékoliv následky. Tolot předem změnil svou molekulární strukturu a kdyby teď vedle něj vybuchla bomba, nijak by mu neuškodila.

Icho Tolot zmizel mezi hustým porostem a tři strážci se pustili za ním.

Velitel stráže přistoupil k Rhodanovi:

„Jestli ještě někdo uteče, zastřelíme deset mužů," řekl.

Rhodan klidně odpověděl: „Tato čtyřruká bytost nepatří k mému lidu. Nemohu mu dávat žádné rozkazy. Pokud uteče, je to jen jeho věc. Přes-to bych vás chtěl varovat. Je velmi silný. Sami jste viděli, že vaše zbraně na něj nepůsobí."

Dvounosý se na okamžik zamyslel. „Vrátil by se, kdybyste za ním poslal jednoho ze svých mužů?"

„Nevím, ale stálo by to za pokus."

„Jestli ho napadnou domácí zločinci, je ztracený."

„Pochybují," prohlásil Rhodan.

Dvounosý si chvíli pohrával s translátorem a najednou se obrátil. Baynes se zeptal Kasoma: „Myslíte si, že strážci mohou Tolota dohnat?"

Kasom si pohrdavě odfrkl. „Když na to přijde, tak Tolot uběhne sto kilometrů za hodinu. Najde si úkryt dřív než si Dvounosí pomyslí."

„Ale k čemu nám jeho útek bude? Jak nám může pomoci?"

„Najde nějaký vhodný úkryt, a pak nastoupí bratři Woolverové a Kasom," odpověděl Atlan.

„Zatím nás nikdo nepočítal," řekl Rhodan. „Možná by mohlo uniknout tak padesát mužů, aniž by na to Dvounosí přišli."

Čelo kolony konečně dorazilo k velkým budovám kruhového půdorysu, obklopeným vysokou zdí. Baynes nic neviděl, ale zdálo se mu, že za zdí je nepřirozené ticho. Všichni muži museli vejít do ohromného sálu bez oken a Rhodan odešel s velitelem stráže.

5.

Velitel stráže zapnul translátor a z reproduktoru zazněl jeho hlas. Rhodan se v duchu ptal, jaká je funkce tohoto přístroje. Jeho výkon byl udivující. Translátory, které používala Solární flotila, musely být předem naprogramovány na jisté znaky. U přístrojů Dvounosých patrně stačilo naladit na příjem a přístroj si z několika pronesených vět sám obstaral nutné informace. Ty mu stačily k tomu, aby překládal téměř bezchybně ze zcela cizího jazyka.

„Pojedeme do vládní budovy," oznámil Bílý. „Silný Garko byl informován o vašem příjezdu a očekává vás."

„Moji muži mají hlad a potřebují se napít," řekl Rhodan. „Jestli nechcete, aby došlo k revoltě, dejte jim něco poslat."

Ke Rhodanově překvapení Dvounosý okamžitě vydal příslušné rozkazy a teprve poté vyšli ven.

„Jmenuji se Storkeet," řekl chobot-natec. „Možná byste se i vy měl najíst." Rhodan byl překvapený takovou zdvořilostí a okamžitě odpověděl. „Já jsem Perry Rhodan. S jídlem mohu počkat po návštěvě u Silného Garka."

Storkeet došel na okraj silnice, naklonil se ke svítícímu sloupku, cosi na něm dělal, a pak řekl: „Hned tu budou.“

„Perfektní taxislužba,“ usmál se Rhodan.

Storkeet mlčel, protože translátor si patrně nedovedl poradit s pojmem, který tady byl neznámý. Přestože Rhodan vypadal docela jinak než Dvounosí, kolemjdoucí mu nevěnovali pozornost. Tito tvorové, ať už z kterékoliv kasty, patrně pohrdali všemi cizinci. U inteligentních bytostí - a těmi Dvounosí byli - šlo o dosti zvláštní chování. Rhodan si dovedl docela dobře představit, jakou pozornost by vzbudilo objevení chobotnatců na Zemi.

„Proč se tady o mě nikdo nezajímá?“ zeptal se přímo.

Storkeet se na něj váhavě podíval, jako by se rozmýšlel, co odpovědět, aby jej neurazil. „Nemáte chobot,“ řekl konečně. „To znamená, že patříte k opovrhované kastě.“

„Jsem cizinec a nespadáám do vašeho kastovního systému. Pro mě a moje společníky musí platit jiná měřítka.“

Storkeet si odkašlal, jako by mu rozhovor byl nepříjemný. „Nemáte chobot. Není důležité, čím jste tam, odkud přicházíte. Nás to nezajímá. Kdybyste měl tři červené choboty, byl byste přijat se všemi poctami.“

„Ale to je přece zcela nesprávné. Jste inteligentní bytosti, vaše technika se směle může měřit s naší nebo ji dokonce předčí. Jak jste dospěli k takovým predsudkům?“

„Nepřemýšlel jsem o tom. Spokojuji se s fakty a faktem je, že nikdo z našich zajatců nemá chobot.“

„Víte přece, že příslušníci kasty C si v pravidelných intervalech barví choboty. Totéž platí pro kastu B. Od přírody mají všechny tři kasty stejnou barvu, a to bílou.“

„To je pravda,“ přisvědčil strážce.

„Takže k tomu, abyste se stali příslušníky vyšší kasty by stačilo si přemalovat chobot.“

Strážce o krok ustoupil a tasil zbraň. „Tohle už nikdy neříkejte!“ vyrazil ze sebe. „Jakmile ještě jednou učiníte podobný návrh, zastřelím vás. Nikdo nesmí porušit tabu a ani o něm mluvit.“

Rhodan hleděl do ústí hlavně, které se třáslo a s ulehčením sledoval, jak Storkeet konečně sklonil zbraň. Ale jeho zdvořilost byla ta tam.

„Nehýbejte se!“ nařídil. „Počkáme na vozidlo.“

Rhodan považoval za lepší mlčet. Ze zkušenosti věděl, jak je těžké zbavit sebeinteligentnější tvory predsudků, na kterých lpěli po celé generace.

Konečně to nebylo poprvé, kdy se jinak vysoce inteligentní bytosti chovaly nelogicky nebo nepochopitelně a během staletí se vytvořila nepřekonatelná tabu z nejrůznějších příčin.

Konečně se zajednou halou objevilo vozidlo, které se pohybovalo na

několika válcích. Horní polovina byla kupolovitá a průhledná. Zvuk motoru nebylo slyšet. Uprostřed kupole seděl Bílý a oběma choboty se dotýkal ovládačů. Vůz zastavil, kupole se rozjela a ven se vysunul jakýsi můstek. Uvnitř bylo pět sedaček, stejných jako ve vlaku.

Rhodan se bez vyzvání posadil vedle řidiče a ten dělal, že jej nevidí. Storkeet za sebou zavřel a vůz se nehlučně rozjel rychlostí, kterou Rhodan odhadoval asi na 150 km za hodinu. Tu a tam potkali jiný vůz, ale provoz byl velmi řídký.

Silnice se stáčela kolem chovné farmy a skladišť. Jen několik málo budov sloužilo výhradně k bydlení. Stavby Dvounosých byly většinou kupolovité, jen skladiště byla dlouhé budovy s plochými střechami.

Rhodan zahlédl několik chobotnatců, kteří se zabývali jakousi prací. Působili pilněji než Modří nebo Rudí. Tady dole se patrně produkovaly veškeré potraviny pro devět milionů Dvounosých. Jistě tu byly i další haly s farmami a poli.

Když vyjeli z objektu farmy, po obou stranách silnice se objevila ohromná pole, ozařovaná umělým sluncem. Vnitřní prostory nestvůry byly vnějšími oblastmi a řadou příček natolik dokonale odděleny od vesmíru, že uvnitř panovaly takřka planetární podmínky.

To znamenalo, že někde uvnitř tohoto giganta musí být zdroj energie nepředstavitelného výkonu. Přístup k němu má nejspíš jen kasta C, a to by vysvětlovalo její nadvládu.

Silnice ústila do jedné z žil obrovského těla a řidič vozidla vjel bez snížení rychlosti do tohoto přirozeného tunelu.

„Storkeete!“ řekl Rhodan. „Kdy se vrátím ke svým mužům?“

„Nevím. Možná budete muset zůstat u Silného Garka. Drží si několik cizích bytostí.“

„Co tím chcete říct?“

Storkeet natočil svou sedačku a zadíval se na Rhodana. Perry ještě nikdy neviděl tak podivný zrakový orgán. V průměru měl asi dvanáct centimetrů a byl zcela nehybný. Vypadal spíš jako nádor.

„Všechno záleží na tom, jak rozhodne Silný Garko. Může nařídít, aby zajatci byli rozděleni na farmy a stali se potravou pro bioparazity. Já ale považuji za pravděpodobnější, že budete využiti jako pracovní síla. Blíží se žně.“ Zároveň ukázal chobotem na řidiče, jako by chtěl naznačit, že v jeho přítomnosti nemůže mluvit.

Krátce nato vyjeli z tunelu a jak Rhodan předpokládal, i v této hale byly farmy a rozlehlé lány. Storkeet předal Rhodanovi translátor se slovy, že jej bude potřebovat.

Po několika minutách se dostali k zátarasu, strážnému osmi vojáky.

Dvounosí zastavili vozidlo a Storkeet se s nimi hádal.

Když se znovu rozjeli, Storkeet vysvětloval: „Silný Garko dal rozestavit hlídky. Domácí zločinci začínají být velmi aktivní.“

„Nikde nevidím žádnou velkou budovu. Váš vůdce bydlí v běžném domě?“ zeptal se Rhodan.

„Ne,“ odpověděl krátce Storkeet.

Konečně Rhodan uviděl rezidenci. Upozornila jej na ni přítomnost asi stovky vojáků. Dům sám byl vybudovaný v jeskyni, vyhloubené ve stěně haly.

Vůz byl ještě několikrát zastaven, až byli konečně vyzváni k vystoupení.

Řidič dostal rozkaz počkat.

Rhodan a Storkeet prošli špalírem po zuby ozbrojených Bílých, kteří zaclonili výhled na budovu. Vchod do rezidence rámoval výstavný portál a ohromnou vstupní halu zdobily květiny.

Iesně před vstupem se Storkeet zastavil, uklonil a zašeptal: „Teď musíte jít sám.“

Rhodan se rozhlédl po úplně prázdné hale. Vojáci venku si jej nevšímalí. Vstoupil. Vevnitř bylo o několik stupňů chladněji než venku a podlaha byla pokrytá opracovanými kamennými deskami. Téměř každá měla jinou barvu. Uprostřed haly stála na polokruhovém podstavci stříbřitá nádoba s Červenými květinami. Z haly se rozbíhaly dvě sloupové chodby. Rhodan se pokoušel vytvořit si podle této stavby názor na jejího obyvatele. Rychle přešel halu, protože čím dříve bude u Garka, tím rychleji se dozví, jaký osud je čeká.

Z vedlejší místnosti náhle vyšel menší Dvounosý, ramenatý a silný postavy. Neměl žádnou zbraň a jeho choboty byly bílé. Rhodan čekal, až bude osloven, protože šlo patrně o nějakého sluhu.

Chobotnatec k němu přistoupil a upřeně se na něj díval.

„Žádný chobot, opravdu,“ zaznělo z reproduktoru jeho translátoru.

;)Vy jste Silný Garko,“ konstatoval Rhodan.

„Ovsem. Copak bych byl jinak zde?“

„Nejste ozbrojen. Co kdybych vás napadl?“

Garko ze sebe vypravil chraptivý zvuk, patrně smích. „Přiletěl jste sem z cizí galaxie. Proč byste riskoval život takovým nesmyslným útokem?“

„Na to, že jsem váš zajatec a že se vidíme poprvé v životě, vedeme podivný rozhovor.“

„Následujte mě,“ pokývl Silný Garko Rhodanovi a neznělo to jako rozkaz. Tento Dvounosý vůbec nevypadal arogantně, jen sebejistě.

Rhodan věděl, že osud posádky CRESTU II bude záviset na tom, jak dopadne toto setkání. Silný Garko vypadal jako muž, který se rád rozhoduje rychle.

Kendall Baynes se probudil v okamžiku, kdy jej kdosi dloubl do žeber. Nad

ním se skláněl Kasom.

„Zatímco jste spal, Dvounosí odvedli třicet mužů," řekl.

„Oni je..." polekal se Baynes.

„Pravděpodobně je poslali na nějakou práci," přerušil jej Ertrusan, „a je možné, že budou potřebovat další muže."

Baynes nechápal.

„Tolot je někde venku a potřebuje podporu," vysvětloval Kasom.

Baynes se nejistě rozhlédl. „Rhodan se ještě nevrátil..."

„Nevěděl jsem, že máte strach," řekl Kasom.

„Strach?" sykl Baynes. „Jen mi řekněte, o co jde."

„Bylo dohodnuto, že jako další uteču já," vysvětloval Kasom. „Samozřejmě by bylo lepší, kdyby tu Rhodan byl, ale tak vhodná příležitost se hned tak nenaskytne. Vy se budete muset postarat, aby u dveří došlo k tlačenci a já toho využiju."

„Zastřelí vás," prohlásil skepticky Baynes.

„Možná," zavrčel Kasom. „Pořád je to lepší než dosáhnout vysokého věku díky polévce z bioparazitů."

Baynes se dokonce usmál. „Jistě, majore," řekl. Byl hrdý na to, že si Ertrusan vybral právě jeho a začal přemýšlet, jak by se nejlépe zhostil úkolu. Dříve než mohl něco vymyslet, vešli dva ozbrojení Dvounosí. Tentokrát se spokojili s deseti zajatci. Když skupina procházela kolem Baynese, přidal se k ní a Bílí neprotestovali. Nejspíš jim bylo jedno, kolik mužů přivedou.

Baynesovi se podařilo protlačit se dopředu ještě než skupina dorazila ke dveřím. Těsně před nimi nastavil prvnímu muži nohu a zároveň do něj vrazil tak, že zajatec ztratil rovnováhu a spadl na jednoho ze strážců. Ten tasil zbraň a ohnal se. Druhý strážce vykřikoval jakési povely a nastal zmatek. Baynes se rozháněl kolem sebe, dokud jej strážce nevystřčil ze skupiny.

„Vy zůstanete tady!" nařídil.

Baynes se koutkem oka přesvědčil, že Kasom zmizel a bez odporu poslechl.

„Kdo vám dal rozkaz k tomuto incidentu?" zeptal se Atlan.

„Major Kasom, pane."

„Jste si vědom, že jste ohrozil život několika mužů?"

„Svůj taky, pane."

„V každém případě máme mimo tábor dva vynikající bojovníky," konstatoval Rakal Woolver. „S Tronarem jsme objevili vedení, po kterém se můžeme dostat ven a spojit se s Tolotem."

„Neměli bychom podnikat nic dokud se nevrátí Perry," řekl Atlan.

Melbar Kasom musel myslet na možnost, že bude po opuštění tábora napaden. Nevěděl, zda byl jeho útěk objeven, ale přede dveřmi nestála stráž

a ve vzdálenosti asi dvou set metrů od budovy začínalo pole. Budova, ve které byli umístěni vězni, byla naštěstí tak vysoká, že z ostatních domů nebylo vidět na prostranství před ní. Na silnici nebyl skoro žádný provoz, ale všude kolem pracovaly malé skupiny Dvounosých. Kasom pochopil, že ještě přednedávnem sahalo pole až k budově, nyní ale bylo sklizeno a půda srovnána.

Přestože všude bylo čisto, působila farma primitivně. Tato kasta byla patrně určena jen k práci, ale o sociologické problémy teď nešlo. Důležité bylo hlavně to, že zbraně Bílých nebyly o nic méně nebezpečné než zbraně vznešenější kasty.

Kasom se skryl za roh budovy. Pozoroval Dvounosé, kteří se věnovali práci, a zároveň zaslechl slabé vrčení motoru. Blížil se jakýsi velký dopravní prostředek a projížděl ve vzdálenosti asi sto metrů od budovy. Dvou-nosí přestali pracovat a šli k němu. Kasom nezaváhal ani na okamžik. Ještě jednou se rozhlédl, a pak se rozběhl.

Místnost byla osvětlená třemi svítícími koulemi, které se vznášely pod stropem. Po stěnách se vinuly popínavé rostliny a podlaha byla vystlaná rohožemi, které tlumily Rhodanovy kroky. Silný Garko se posadil do jakési visuté rohože a pohupoval se. Rhodan si připadal jako v chýši někde v džungli, rozhodně ne jako ve vládní budově.

„Tohle je můj nejsoukromější pokoj,“ vysvětloval Bílý Dvounosý, jako by dokázal číst Rhodanovy myšlenky. „Tady se mě nikdo neodvážá vyrušit.“ A ukázal na druhou zavěšenou matraci. Rhodan se posadil.

* * *

Po chvíli, kdy se obě bytosti mlčky pozorovaly, Garko řekl: „Můj úřad vyžaduje velkou diplomatickou obratnost. Dokud produkujeme tolik potravin, aby všichni Dvounosí měli dostatek, mám klid. To znamená, že se mohu věnovat i jiným záležitostem.“

„Neuniklo mi, že mezi vámi a výše postavenými kastami panuje napětí,“ poznamenal Rhodan, protože potřeboval vědět víc.

„Kdyby nebylo kasty B, už dávno bychom na Rudé zaútočili,“ světil se Silný Garko. „Prostřední podlaží je pro nás nepřekonatelnou překážkou. Zničili by nás ještě v žilách.“

„Znamená to, že jste rezignovali?“

Dvounosý lehce kývl chobotem. „Čekám na příležitost,“ opravil Rhodanovo mínění. „Domácí zločinci rozestavili v odlehlých žilách mobilní oddíly parazitů. Tato malá armáda je schopná způsobit vojsku z prostředního podlaží nemalé problémy.“

„Ale nemůžete předpokládat, že tito parazité oslabí vyšší kasty natolik, že byste je mohli přemoci.“

„Jednoho dne," řekl Silný Garko, „budeme mít své vlastní zařízení k výrobě energie. Pak budeme nezávislí a přestaneme zásobovat Modré a Rudé potravinami. To je ovšem otázka daleké budoucnosti."

Rhodan se zvedl a popošel doprostřed místnosti. „Mám dva tisíce mužů, zkušených v mnoha bojích. Za jistých podmínek bychom byli ochotni spojit se s Bílými a probojovat si cestu nahoru."

Silný Garko zbrzdil nohama houpání matrace. „Chcete se dostat zpátky do své lodě?"

„Ano."

Dvounosý na okamžik znehybněl a Rhodan jej napjatě pozoroval. „To není možné," řekl posléze Garko.

Rhodan silou vůle skrýval zklamání. „Co se s námi stane?"

„Budete tady pracovat. Pokusíme se vytvořit vám snesitelné podmínky, pokud to jen půjde."

„Nechte nás a my podnikneme útok na vyšší podlaží sami," navázal Rhodan na předchozí otázku. „Otevřte jen dveře zajateckého tábora."

„Ne. To by vůdce nejvyšší kasty okamžitě prohlédl. Potrestal by nás."

„Nebudeme nijak příjemní zajatci," řekl varovně Rhodan.

„Slyšel jsem, že jeden z vašich mužů utekl. Dosud ho nenašli. Vím, co si mám o vás myslet. I kdyby uteklo sto mužů, vaši situaci to nezmění. K lodi se nedostanete."

„Myslete na moje návrhy," řekl Rhodan.

„Není třeba. Nepokoušejte se utéci z tábora. Tím byste svou situaci jen zhoršili. Teď se můžete vrátit ke svým mužům. Kdybyste něco potřeboval, obraťte se na Storkeeta."

Rhodan pochopil, že audience skončila. Silný Garko nebyl ochoten ke spolupráci ani jim nehodlal usnadnit útek. Rhodan mu to nemohl mít za zlé, protože Modří skutečně disponovali ohromným vojskem.

Rhodan se stal Nositelem Prvního Chobotu.

6.

Kendall Baynes odhadoval, že od útěku Melbara Kasoma uplynuly tři pozemské dny.

Rhodan se vrátil do tábora několik hodin po Kasomově útěku, přinesl translátor a zprávu, že vůdce Bílých nemá v úmyslu spojit se s Pozemšťany. Od této chvíle se bratři Woolverové pouštěli prostřednictvím rozvodné sítě do okolí. Už druhý den našli Halut'ana a o několik hodin později Tronar Woolver objevil Melbara Kasoma. Icho Tolot měl lepší úkryt v jedné z malých žilek. Tronar Woolver to řekl Ertrusanovi, a ten šel okamžitě na označené místo.

Tolot a Kasom čekali jen na to, až se Rhodanovi s několika muži podaří utéci z tábora. Dvounosý se ani nenamáhali zajatce spočítat, takže by si ne-

museli všimnout, pokud jich bude o takových padesát méně.

Pozemšťané byli odváděni k práci na chovné farmě a občas bývalo v táboře kolem tisíce mužů. I Baynes šel jednou pracovat, ale naštěstí nepřišel do styku s bioparazitou.

Krátce po Rhodanově návratu od Silného Garka se objevil velitel tábora Storkeet a předal Rhodanovi vyznamenání. Jednalo se o plastický chobot, který Storkeet upevnil na Rhodanovu hrud'. Jak Storkeet uvedl, Baynes si tak zvykl na cestování dvojčat přes elektrické vedení, že ani nezvedl hlavu, když se Rakal materializoval vedle jedné zásuvky těsně u dveří. Tronar Woolver se zhmotnil už před chvílí.

„Tolot si prohlédl celé podlaží," hlásil Rakal Rhodanovi, „a má pro nás špatné zprávy. Skupina asi třiceti Modrých je na cestě k území kasty A. Tolot se domnívá, že Modří mají převzít strážní službu. Rudí patrně Bílým nevěří."

„Ví Tolot kdy vojáci přijdou?"

„Musí se často zastavovat, protože neustále dochází ke střetům s rozezlenými Bílými, kteří se nehodlají smířit s vměšováním do svých záležitostí. Tolot se domnívá, že potrvá ještě několik hodin, než dorazí, a že je čas na útěk. Doporučuje vzít sebou ty čtyři domácí zločince, protože ti se tu vyznají a mohou poskytnout cenné rady."

„To zní rozumně," prohlásil Atlan. „Otázkou zůstává, jak se nepozorovaně vzdálit s padesáti muži."

„Kasom navrhuje, aby se zopakoval incident při jeho útěku, ovšem ve větším měřítku," řekl Rakal Woolver. „Několik set mužů bude předstírat vzpouru a nastalý zmatek musí stačit k útěku."

„To je pravděpodobně jediná možnost," poznamenal Rhodan. „Promluví si s těmi čtyřmi."

Vzal translátor a odešel k Dvounosým Baynes pochyboval, že bude mít úspěch, ale Rhodan se rychle vrátil. „Souhlasí. Stejně chtěli utéct. Jako protislužbu za svou pomoc požadují, abychom s nimi šli do jednoho zastrčeného tábora, kde jsou další provinilci."

„Mně se to nelíbí," řekl Atlan. „Co z toho budeme mít, když půjdeme z jednoho tábora do druhého?"

„Nemyslím, že bychom se jich měli bát," odpověděl mu Rhodan. „Pomůžou nám."

Baynes sice nechápal, proč si je Rhodan tak jistý, když Dvounosé vůbec neznal, ale přesto doufal, že bude vybrán do skupiny, určené k útěku. Chápal, že nelze čekat. Čím dříve se dostanou ke CRESTU II, tím větší bude naděje, že bude schopná letu. Vědci z kasty C s ní už jistě experimentují.

Kromě toho řada zajatců trpěla vyrážkami, nevolnostmi a zvracením.

Baynes neměl žádné potíže, protože byl od dětství zvyklý na nedostatečnou a nevhodnou stravu.

Baynes si několikrát zašel za seržantem Kapitanskim, který byl se svými muži na druhé straně haly. Kapitanski toho moc nenamluvil a dokonce se tvářil podezřívavě.

„Ted' patříš k velkým zvířatům, co?“ zeptal se.

„Nesmysl!“ odpověděl rychle Baynes, a to byl ještě větší důvod k nedůvěřivosti. Kapitanski byl zvyklý, že Baynes se dřív takovými věcmi vychloubal.

Rakal Woolver právě vysvětloval Rhodanovi: „Ta malá žilka je vzdálená asi padesát kilometrů.“

„Pro Tolota to není nijak daleko a i Kasom se pohybuje rychleji než Pozemšťané,“ vmísil se Atlan. „My budeme potřebovat alespoň šest nebo 4 sedm hodin než se tam dostaneme.“

„Vím, co tím chceš říct. Čím delší cesta, tím větší nebezpečí, že bude* me objevení a pronásledování.“

Atlan zvedl na obranu obě ruce „Přesto jsem pro útek.“

Pak promluvil John Marshall, který na Rhodanovu žádost neustále odečítal myšlenky velitele tábora: „Storkeet právě obdržel zprávu, že on a jeho muži budou vystřídáni Modrými.“

„Takže je to jasné,“ řekl Rhodan. „Jak Storkeet zareagoval?“

„Má vztek, ale nebude odporovat. Silný Garko už vydal příslušné rozkazy a Storkeet se zachová podle nich.“

„To znamená, že je nejvyšší čas,“ konstatoval Rhodan a šel doprostřed haly. Muži se nadzvedli na svých lůžkách.

„Všichni víte, kde jsme,“ začal Rhodan. „Důstojníci informovali o našem postavení každého člena posádky. Víte taky, že je nutné dostat se ke CRESTU II, protože jinak odtud neunikneme. Útek tak velkého množství lidí je nemožný, protože nemáme žádné zbraně. Proto se menší skupina pokusí opustit tajně tábor a dosáhnout CRESTU II. Zahrajeme chobotnatcům malé divadlo. Všichni muži, kteří se nacházejí v zadní části haly začnou na mé znamení předstírat vzpouru, aby zaměstnali hlídky na takovou dobu, za kterou nepozorovaně uniklé padesát mužů.“

Muži byli srozuměni. Baynes z jejich chování pochopil, že všichni čekali jen na to, kdy se něco podnikne.

„Pokud se nám podaří proniknout na palubu vlajkové lodi, jistě najdeme pestu, jak vás osvobodit. Jestliže nás Ale cestou zadrží, tak...“ Rhodan se spokojil s neurčitým gestem a přenechal řešení posádce.

Pak vybral padesát mužů, kteří půjdou s ním. Téměř všechny důstojníky nechal v táboře, stejně tak Johna Marshalla, který měl informovat zajatce o dalších plánech Dvounosých. Pokud by například chtěli zajatce zabít,

museli by utéct všichni.

Oba Woolverové měli být v první skupině, ovšem s tím, že budou udržovat spojení.

Mezi padesáti vybranými muži byl i Kendall Baynes.

Zvuk se opakoval v pravidelných intervalech a Melbar Kasom zpozorněl.

„Rád bych věděl, co to je," řekl Ertrusan Tolotovi. „Není tu někde nějaká jeskyně s přístroji?"

Stáli vedle sebe v zamaskovaném vchodu malé žilky a dívali se do údolí, odkud sem přišli.

„Myslím, že už vím odkud ten zvuk přichází," odpověděl Tolot. „Někde nad námi je tepna, která se používá jako tunel. Pokaždé, když jede vlak, musí to být u nás slyšet."

„Máte pravdu. Tato žilka možná někde ústí do hlavního tunelu. Kdyby nebylo tolika míst, kde jsou žilky ucpány sesuvy, mohli bychom proniknout mnohem hlouběji."

Dole pod nimi byly domy a polnosti malé osady. Živé bytosti nebyly na tuto vzdálenost vidět. Asi tři kilometry odtud stála nevelká trafostanice, kde se materializovali bratři Woolverové, když chtěli navštívit úkryt.

„Támhle jde Imart'an," řekl Tolot. „Zdá se, že nese důležitou zprávu."

„Je to Rakal," řekl Kasom, který už rozeznal písmeno R na jeho kombinéze. Woolver jim kývl na pozdrav. Než se dostal k žíle, trvalo mu to půl hodiny. Přesto pravidelně dýchal a nebylo na něm znát žádné vzrušení. Pro jeho mohutné plíce, ukryté v sudovitém hrudníku, nepředstavovalo větší zatížení žádný problém.

„Pročpak vás posílají?" zeptal se vážně Tolot.

„Marshall zjistil, že naši strážci mají být vystřídáni Modrými," vysvětloval Rakal Woolver. „Ještě před jejich příchodem Rhodan s padesáti muži uprchne z tábora a přijde sem. Útěk se musí podařit." „Vy zůstanete u nás?" zeptal se Kasom.

Mutant přikývl. „Uprchlíky povede můj bratr a čtyři domácí zločinci. Já na ne počkám u trafostanice. Možná by bylo lepší, kdybyste i vy opustil svůj úkryt a čekal na Rhodana dole. Aspoň byste mohl zasáhnout, kdyby to bylo nutné."

„Souhlasím," řekl Halut'an. „Vylezte si mi na záda, tak budeme dole rychleji."

„To chcete nechat starého chudáka napospas divočině?" zvolal Kasom.

Woolver se zasmál, uvelebil se na Tolotových zádech a Kasom už viděl jen to, jak oba mizí mezi kameny. Objeví se až o několik metrů hlouběji, kde se ohromný a těžký Tolot pohyboval s lehkostí gazely.

Kasom se zády opřel o stěnu žíly a pohlédl do údolí.

Řev zajatců byl ohlušující. Sedm set astronautů se zvedlo z lůžek a proniklo

do přední části haly. Muži, vybraní k útěku, se rozestavili po obou stranách vchodu.

Rhodan stál přímo před dveřmi a po jeho boku Baynes a Tronar Woolver. Velký administrátor zapnul translátor a volal na Storkeeta.

„Co se to tam děje?“ zazněl sotva slyšitelný hlas.

„Vzpoura!“ volal Rhodan. „Chtějí mě sesadit, protože jsem zamítl jejich šílený plán na útěk.“

Muži pozvedli hlasy, jako by chtěli přehlušit Rhodanova slova, začali dupat a přede dveřmi se odehrávaly menší potyčky.

Vypadalo to tak opravdově, že se Baynes obával, aby nedošlo ke zra^{ní} není. Pozemšťané asi potřebovali vybit nahromaděný vztek.

Dveře se rozlétly. Nejprve se objevila hlaveň a teprve za ní opatrně nahlédl Storkeet.

„Pomozte nám!“ vyzval jej Rhodan a ukázal za sebe. Storkeet zařval nějaké rozkazy a vběhl dovnitř ještě se sedmi strážci.

„Dva zůstali venku,“ sykl Rhodan.

„Musíme je vlákat dovnitř,“ řekl na to Tronar Woolver.

„Já to zařídím!“ Baynes přiskočil ke dveřím a než mu v tom někdo mohl zabránit, vyšel ven. Zavřel oči, protože očekával paprsek, který jej usmrtí, ale místo toho jej jen popadli za obě ruce a strkali zpátky do dveří. Jak strážci uviděli zmatek, panující uvnitř, tlak na Baynesovy paže povolil a Dvounosí sáhli po zbraních.

Baynes ucítil, jak jej Atlan udeřil do zad a kdosi vykřikl: „Utíkejte!“ U dveří nebyl jediný strážce. Baynes se okamžitě rozběhl a ještě zablýhl Rhodana, jak mizí za rohem budovy.

Jsme venku! říkal si v duchu, ale

stále tomu nevěřil. Zevnitř zazníval řev a Storkeetovi bude trvat ještě hodně dlouho, než nastolí klid.

Konečně se zastavili kousek od spásného pole.

„Dvounosí!“ řekl kdosi vzadu.

Baynes je taky viděl. Původně pracovali na volném prostranství před farmou, ale jak zaslechli hluk z tábora, začali se rozhlížet.

„Tudy neprojdeme,“ sykl Rhodan. „Pokusíme se na druhé straně.“

Za farmou vedla silnice. Baynes věděl, že tam sice není nijak velký provoz, ale přece jen občas jede nějaké vozidlo, které by představovalo nebezpečí odhalení útěku.

Totéž nejspíš napadlo Tronara Woolvera. „Tamtudy nemůžeme, pane.

Museli bychom přes osadu.“

„Máte lepší řešení?“

Imar'an sklopil hlavu. Baynes nervózně pohyboval prsty. Beze zbraně měl krajně nepříjemný pocit.

Rozhodl Rhodan. „Pokusíme se přejít přes silnici.“

Rozběhli ze zpátky a Baynes si všimnul, že ve skupině je i Kapitan-ski. Patrně se mu nějak podařilo vzbudit Rhodanovu pozornost. Uvnitř stále ještě nebyl klid, takže strážci byli zaměstnáni.

„Baynesi, jděte napřed a podívejte se, jak to vypadá na silnici!“ nařídil Rhodan a Baynes oběhl budovu tak, aby měl přehled. V tomto okamžiku byla silnice opuštěná, ale Baynesovi připadala jako jeviště, na které se upírají desítky párů očí. Tento kousek cesty byl obklopen nejméně deseti budovami a na druhé straně nečekala žádná jistota, ale další stavby. Najednou měl pocit, jako by měl na nohou olověná závaží. Znal ten pocit a věděl, že jej vyvolal strach.

Pak zaslechl tiché kroky a když se otočil, viděl, že to je Atlan.

„Jak to vypadá, lorde?“ zeptal se Arkonidan.

„Není tu nikdo, ale každou chvíli se může objevit nějaké vozidlo. Taky nás mohou sledovat odněkud z domu.“

„Jeden z nás bude muset přeběhnout na druhou stranu,“ řekl Atlan.

„Nechte jít mě!“ požádal Baynes.

„Přecházení ulic bylo vždycky mou specialitou,“ prohlásil Atlan a když chtěl Baynes protestovat, vykročil.

Baynes pochopil, proč to Atlan udělal. Jistě vycítil jeho strach a obával se, že kadet ztratí nervy. Sledoval, jak Arkonidan s vlajícím pláštěm a zářícími vlasy přebíhá přes cestu a zastavuje se u zdi domu. Tam dal znamení, aby Baynes chvíli počkal, a teprve pak pokývl.

Baynes utíkal k ostatním a oznámil Rhodanovi, že Atlan už je na druhé straně silnice a ze svého místa vidí daleko dopředu, takže může upozornit, kdyby se blížilo vozidlo.

„Doufejme, že Storkeet ještě neobjevil pravou příčinu vzpoury,“ poznamenal Rhodan.

„Pane, dovolte, abych se vrátil!“ řekl Baynes.

„Zbláznil jste se, podporučíku?“

„Já nejsem ten pravý, pane. Stál jsem u silnice a měl jsem takový strach, že jsem nemohl udělat krok.“

„Ale šel jste,“ řekl Rhodan.

„Ano, ale na druhou stranu přešel první Atlan. Něco takového jsem neměl dopustit, pane.“

Vedle Rhodana se objevil malý, ramenatý muž. Seržant Kapitanski.

„Promiňte, že se do toho pletu, pane, ale tenhle člověk jen chce být důležitý. Je to vejtaha. Nesmíte brát vážně nic, co řekne.“

Baynes chtěl po seržantovi skočit, ale Rhodan se postavil mezi oba muže. „Jestliže budete ohrožovat akci, postavím vás oba před vojenský soud,“ řekl ostře. „Kupředu! Nemáme času nazbyt.“

Baynes se přimhouřenýma očima podíval na seržanta: „Jednou tě za tohle zabiju!”

Kapitanski se ušklíbl a bez dalšího slova se obrátil. Konečně přeběhli všichni Pozemšťané.

Jen jeden zůstal na místě: Kendall Baynes.

Byla to náhoda, že právě Baynes zahlédl toho jednoho jediného Bílého. Ještě než se rozběhl, naposledy se otočil a ve dveřích domu uviděl Dvounosého, který za nimi užasle hleděl. Baynes v poslední chvíli zadržel výkřik, kterým chtěl varovat Rhodana.

Počkal, až se všichni ostatní dostali na druhou stranu silnice a společně s Atlanem zmizeli mezi budovami. Doufal, že to chvíli potrvá, než objeví jeho nepřítomnost.

Dvounoý byl sám a Baynes neviděl, že by měl u sebe zbraň.

Dvě rozdílné bytosti ze dvou různých galaxií se bez hnutí dívaly jedna na druhou. Pak se Dvounoý najednou otočil a zmizel v domě. Baynes se ještě jednou přesvědčil, že na ulici není nikdo jiný a utíkal ke vchodu do domu.

Věděl, že nesmí ztrácet čas. Hned na prahu ucítil zápach zdechlin, charakteristický pro všechny domy, obývané Dvounoými.

Baynes se přikrčil. Slyšel jen bušení vlastního srdce a teprve po chvíli si jeho oči zvykly na přítmí panující uvnitř. Před ním bylo točité schodiště, vedoucí kamsi nahoru. Dvounoý mohl utéci jediné po něm.

Baynes se k němu dostal několika skoky a zjistil, že tu nejde o normální schody, ale o jakési výstupky ve tvaru bradavice. Rychle začal stoupat a po několika metrech se kolem něj udělala úplná tma. Pod sebou viděl jen světlý čtverec vchodu. Držel se při zdi, která mu připadala bezpečnější než ne právě důvěryhodné zábradlí na druhé straně.

V osmém zákrutu schodiště se zastavil. Byla tu tma a chladno. Kdesi něco klaplo.

* * *

Baynes ztuhl a přitiskl se ke zdi. Na dotek mu připadala jako kůže. Najednou zalitoval, že neutíkal s ostatními bez ohledu na to, co se děje za nimi. Pak šel pomalu dál. Po dalších čtyřech zákrutech bylo schodiště u konce. Přestože by byl nejraději utekl, natáhl ruce před sebe a vykročil do temnoty. Věděl, že někde v té neproniknutelné tmě je nepřítel, který na něj hledí nehybným fazetovým okem a v zakrnělých rukách drží zbraň.

Pak zaslechl šramot. Nejdřív chtěl uskočit stranou, ale pak se rozhodl nepůsobit sám ani nejmenší hluk. Když se jeho prsty dotkly zdi, ulehčené se o ni opřel. Měl aspoň krytá záda.

Šramot se ozval znovu a vypadal jako by někdo listoval nějakými papíry. Jak hmatal rukama po zdi, ucítil jiný materiál. Patrně šlo o dveře a prá vř za nimi zazněl ten šramot. Baynes stiskl kliku, jejíž princip znal ze dveří v

zajateckém táboře, a otevřel. Zazněl zvuk jako když se tříští sklo a temná místnost se rázem zalila světlem.

Malý, hubený technik klopýtal jako poslední přes pole a podpírán Rhodanem se bezmocně sesunul na zem. „Klid," tišil jej Rhodan, „už jsme v bezpečí."

Přes hlavu vyčerpaného muže se podíval na Atlana. Rozuměli si beze slov. Zdaleka nebyli v bezpečí. Dostali se jen kousek za osadu, a protože utíkali jako nikdy v životě, část mužů ležela v poli jako bez života.

Mezi vysokými, holými stvoly bylo příjemně chladno a muži se rychle zotavovali. Rhodan původně nevěřil, že to půjde tak hladce. Ovšem Dvounosí byli poměrně lehkomyslní a protože Pozemšťany považovali za méněcenné bytosti, ani je nijak zvlášť důkladně nestřežili. Z myšlenek vytrhl Rhodana malý, podsaditý muž.

„Baynes tu není," hlásil seržant Kapitanski.

Rhodan sebral kousek hlíny a rozdrtil jej mezi prsty. „Kdy jste si toho všiml?"

„Teď, pane, ale je možné, že se oddělil ještě v osadě."

Atlan zvedl hlavu. „Svým strachem málem zmařil celou akci. Nejspíš někam zalezl, ale Dvounosí ho brzo najdou."

„Lord Baynes nikdy nikam nezalezl, pane," odpověděl nečekaně prudce Kapitanski. „A ze strachu už vůbec ne."

„Myslel jsem, že toho chlapce nemáte rád," řekl Rhodan.

„Má moc řečí a vytahuje se, pane," odpověděl seržant, „a někdy má strach, ale nikdy by nás nenechal ve stychu."

„Jaké máte vysvětlení pro jeho zmizení?" zeptal se Atlan.

„Podívám se po něm," odpověděl krátce Kapitanski.

„Půjde Tronar Woolver," rozhodl Rhodan. „To bude rychlejší."

„Ale já ho znám nejlíp a taky ho nejdřív najdu."

Rhodan se nejprve obrátil na několik mužů a z jejich výpovědi vyšlo najevo, že Baynese nikdo neviděl přebíhat přes silnici.

„Budete muset jít celé tři kilometry," řekl Rhodan. „Nikdo vás nesmí vidět. Přínejhorším se aspoň pokuste vyzvědět, co se stalo."

„Znamená to, že můžu jít, pane?" řekl rychle Kapitanski.

„Ano, ale buďte opatrný. Tronar Woolver na vás počká na tomto místě."

Kapitanski neztrácel čas dalšími řečmi a zmizel.

Rhodan položil ruku na rameno Tronara Woolvera. „Sledujte toho muže a dejte na něj pozor."

Mutant se usmál a rovněž rychle zmizel.

„Morální podpora!" posmíval se Atlan. „Kdo by na ni pomyslel v našem postavení? A kdo ji poskytne mně?"

Rhodan se ušklíbl. „Spolehni se na mě. V případě krajní nouze jsem kom-

petentní i pro Arkonidany."

Uprostřed jasně osvětlené místnosti stál Dvounosý, opíral se o tři skleněné válce a vystřelil z laserové zbraně. Pozemšťan zaslechl zasyčení paprsku a dveře za ním zasvítily. Žár způsobil, že Baynes vykřikl, a to mu zachránilo život. Dvounosého cizincův výkřik vyvedl z míry tak, že na okamžik sklonil zbraň.

Baynes po něm okamžitě skočil. Zakrnělé ruce se honem zvedly, malý prst sáhl po spoušti, ale Baynes odstrčil hlaveň stranou a vrazil do Dvounosého. Pak už jen cítil, jak se kolem něj ovíjejí dva silné choboty, a začal pěstmi bušit do cizího těla.

Zápas trval jen chvíli a už se projevila větší síla Bílého. Baynes cítil, že jeho hrudník nemůže vydržet tlak obou chobotů. Sotva popadal dech a v posledním okamžiku se prudce odrazil nohama od země. Dvounosý ztratil rovnováhu a skleněné válce se rozhoupaly.

Baynes už jen chroptěl a když se nedokázal vymanit rukama, zkusil znovu vykopnout nohy. Obě těžká těla padla na válce, ty se rozbily s třeskem, podobným výbuchu, a bojující se váleli ve střepích. Tlak chobotů byl stále silnější.

Baynes lapal po dechu a těsně před obličejem měl nehybné fazetové oko. V bezmocném gestu rozpažil a jeho ruka narazila na hromádku střepů.

Uchopil jeden z nich. Byl velmi pevný a srpovitého tvaru.

Dvounosý vítězně zavrčel a tlak chobotů ještě zesílil. Baynes měl pocit, jako by mu do těla pronikaly tisíce malých jehliček a najednou se v něm cosi zlomilo. Přímo před ním bylo fazetové oko. Bylo posledním, co Baynes viděl. A stalo se taky cílem jeho jediné primitivní zbraně.

Ještě zaslechl výkřik, a pak ztratil vědomí.

Když se Baynes vzpamatoval, pochopil, že zemře. Ležel se zavřenýma očima, bolestivě kašlal a ústa měl plná krve.

Střepy praskaly, jak se pokoušel otočit, ale když ležel na boku, byla bolest v hrudníku snesitelnější. Konečně se přinutil otevřít oči.

Kousek od něj ležela zkroucená postava Dvounosého. Baynes nevěděl, jak dlouho byl v bezvědomí, ale doufal, že Bílý nestačil vyvolat poplach.

Teprve po chvíli se mu podařilo zvednout se na kolena. "Věděl, že tu nesmí nechat mrtvého protivníka jen tak ležet a začal se rozhlížet. V blízkosti polokruhového okna objevil prohlubeň v podlaze, dost velkou na to, aby se v ní skrylo tělo. Baynes se naklonil, uchopil Dvounosého a jak jej táhl k prohlubni, střepy chřestily a tříštily se. Když dostal mrtvého na místo, na chvíli se opřel o zeď.

Pak si uvědomil, že musí uklidit i střepy a znovu se rozhlédl. Když objevil

dlouhý kovový pás, začal jím shrnovat střepy do prohlubně. Mrtvého Dvounosého pod nimi takřka nebyl vidět, ale přesto na něj ještě hodil několik listů. Baynes nevěděl, k čemu tam ty listy byly, ale ten šramot, který původně zaslechl, musel pocházet právě od nich.

Baynes se cítil tak slabý, že už nedokázal dělat vůbec nic. Poslední síly musel použít k tomu, aby se schoval někam, kde jej nikdo nenajde. Přestože bolestí sotva viděl, došel ke dveřím a nejistě začal sestupovat po schodech. Snažil se naslouchat, ale pochyboval, že by jakýkoliv vnější šramot pronikl přes hučení v jeho hlavě. Jednou ztratil rovnováhu a padl na zábradlí. Snažil se už jen o to, aby neztratil vědomí.

Konečně byl dole, ale vyčerpáním upadl.

Po chvíli vstal a dopotácel se ke dveřím. Když vyhlédl ven, všechno se s ním zatočilo a světlo ho zabolelo v očích. Přesto viděl, že tam nikdo není. Baynes vyšel z domu.

Kolena se mu třásla, jak přecházel přes uličku za vysokou zdí chovné farmy. A najednou zaslechl kroky. Zoufale si pomyslel, že všechno bylo marné a okolí mu zmizelo v mlze.

„Zbláznil ses? Co se tady potloukáš?“ zazněl důvěrně známý hlas.

„Ty syčáku...“ vypravil ze sebe Baynes.

„Proboha!“ uniklo zřejmě nechtěně Kapitanskému.

Viděl krev, pomyslel si Baynes a honem semkl rty.

„Musíš okamžitě zpátky do tábora!“ řekl energicky Kapitanski.

„Postav se ke zdi!“ řekl namáhavě Baynes.

„Co chceš dělat?“ zeptal se nejistě seržant.

„Musím se dostat na farmu. Tam mě ne...“ Další slova zanikla v nesrozumitelném zachrčení.

„Ty jsi musel bojovat?“ zeptal se rychle Kapitanski.

Baynes přikývl.

„Zabil jsi Dvounosého?“

Opět jen přikývnutí. „Ke zdi!“ zašeptal z posledních sil.

Kapitanski byl silný muž. Zvedl mladého muže tak, aby se mohl postavit na jeho ramena.

Baynes se přinutil k úšklebku. Třesoucími se prsty se zachytil vršku zdi, ale v okamžiku, kdy se přes něj převalil, už nic necítil. Nevěděl, že dopadl přímo do klubka bioparazitů.

Seržant Kapitanski slyšel jen těžké žuchnutí a pochopil, že na zem dopadlo už mrtvé tělo. Rozběhl se pryč.

Většina mužů spala uvnitř žíly. Útěk je úplně vyčerpал. Jen Icho Tolot, Atlan, Rakal Woolver a Perry Rhodan stáli venku a dívali se do údolí.

„Jestli chcete, vrátím se do osady a pokusím se najít bratra a seržanta Kapitanského,“ nabídl se Rakal Woolver. „Cítím, že Tronar je na zpáteční

cestě, ale sám."

„Počkáme," rozhodl Rhodan.

Pohlédl dovnitř do žíly. Čtyři domácí zločinci se oddělili od Pozemšťanů a i když s nimi utekli, nijak neslevili ze svého povýšeného chování.

Před trafostanicí se objevil Tronar a o chvíli později bylo daleko v údolí vidět druhou postavu.

„Baynes s nimi není," řekl Halut'an.

Pak už čekali mlčky.

„Přišel jsem pozdě, pane," hlásil Imart'an Rhodanovi. „Když jsem našel Kapitánského, bylo po všem. Seržant už byl na zpáteční cestě, a tak jsem na něj nečekal."

„Víte, co se stalo?"

Tronar Woolver zavrtěl hlavou. Icho Tolot šel naproti seržantovi, aby mu ulehčil" namáhavé stoupání. O hodinu později se vrátili. Kapitánski byl bledý a přepadlý a chraptivým hlasem vyprávěl, co se stalo. „Nevím, co předcházelo boji," řekl nakonec, „ale Baynes chtěl nejspíš odlákat pozornost Dvounosého, který byl svědkem útěku."

Rhodan mlčky poslouchal, pak vzal plastický řád ve tvaru choboty, rozlámал jej na kousky a zahodil. Aniž vzhlédl, řekl: „Nevěřím, že se ke CRESTU II dostaneme pomocí diplomatického jednání. Budeme muset bojovat a budou mrtví." Pak vstal a zavolal na spící muže: „Připravte se! Musíme vyrazit!"

Muži vyšli ven a čtyři domácí zločinci se postavili do čela, aby je dovedli do trestaneckého tábora.